

1360 — 600 — 1960

1960

MISLI

IX. September
LETO Štev. 9.

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

September — Kimavec

- 1 Č Egidij
- 2 P Štefan, kralj
- 3 S Pij Deseti
- ★ 4 N 13. pobinkoštna,
Ida
- 5 P Lovrenc Justinič
- 6 T Caharija
- 7 S Regina
- 8 C Rojstvo Marijino
- 9 P Peter Klaver
- 10 S Felherija
- ★ 11 N 14. pobinkoštna
- 12 P Ime Marijino
- 13 T Notburga
- 14 S Povišanje sv. Kr.
- 15 Č Žalostna Mati B.
- 16 P Ljudmila
- 17 S Rane sv. Francis.
- ★ 18 N 15. pobinkoštna
- 19 P Januarij
- 20 T Evstahij
- 21 S Matej, apostol,
kvatre
- 22 Č Mavricij
- 23 P Tekla, Lin, kvatre
- 24 S Pacific, kvatre
- ★ 25 N 16. pobinkoštna
- 26 P Justina, Ciprijan
- 27 T Kozma in Damij
- 28 S Venceslav
- 29 Č Mihael nadangel
- 30 P Jeronim, c. učenik

ČE SE PRESELETE, sporočite:

Prejšanji naslov .....

Sedanji naslov .....

Ime in priimek .....

UREDNIK SPREJEMA
PRISPEVKE ZA OKTOBRSKO
STEVILKO DO
21. SEPTEMBRA

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.

Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no. Tudi o tej knjigi je v februarju z veliko
ljubeznijo napisala oceno ga. Pavla.

MOJ ČAS IN MOJ SVET. — £ 1-10-0.

Zbirka črtic izpod peresa še živečega pisatel-
ja Ivana Preglja. Le nekaj izvodov je še do-
biti.

JUŽNI KRIŽ. — 12 šil.

Pesmi Neve Rudolfove.

JERČEVI GALJOTI — £ 1-0-0

Povest, spisal Karl Mauser.

DHAULAGIRI — velezanimiva zgodba prodiranja
v himalajske gore, opisuje gornik Berton-
celj. — £ 1-0-0.

L J U D J E, zbirka krasnih novel Narteja Veli-
konje. Smo dobili še nekaj izvodov. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek:
Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vešana £ 1-10-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov
nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala
Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

LETO IX.

SEPTEMBER, 1960.

ŠTEV. 9.

V KATERO ŽUPNIJO SPADATE?

VSAK KATOLIČAN, KI JE PRI SV. KRSTU postal član vesoljne Cerkve, vzdržuje svoje članstvo preko neke župnije, po njej pa preko škofije, kamor dotična župnija spada. Cerkveni predstojnik vsakega katoličana je najprej župnik, potem škof, nazadnje papež. Ta je poglavar vesoljne Cerkve.

Za tvoje članstvo, ki te drži v katoliški cerkvi, ni dovolj, da veš, kdo je tvoj papež, vrhovni poglavar. Saj to vedo tudi drugoverci, celo brezverci, ki po večini znajo hitro povedati, da je sedanjemu papežu ime Janez XXIII. in da vlada nad vso cerkev iz Rima.

Vsak katoličan mora torej vedeti tudi to, kdo je njegov škof in kdo je njegov župnik. Bližji kot škof je pač župnik, ki vodi in upravlja tvojo župnijsko cerkev. Njega lahko vidiš pogosto, vsaj vsako nedeljo, dočim škof le redko pride v tvojo župnijsko cerkev, ker jih ima veliko število pod seboj.

Da se izkažeš kot veren in zvest katoličan, boš poizvedel, kje je sedež tvoje župnije in kje farna cerkev, čim se kje nastaniš, čim kje najdeš stanovanje. Povsod so blizu katoličani, ki bodo znali povedati in tudi pot do cerkve pokazati. Če misliš, da boš delj časa ostal na tistem stanovanju, in čeprav si samec ali samica, javi se župniku in se daj v faro vpisati. Če pa sodiš, da se boš kmalu spet preselil, preselila, nekam drugam, pa vsaj k maši zahajaj v tisto svojo župnijsko cerkev in pri nabirkah prispevaj svoj delež v denarju. V Avstraliji — pa saj je zdaj tudi v naši rojstni domovini tako — se cerkve in duhovniki vzdržujejo namo z darovi vernikov.

Za zakonce in družine, zlasti če imajo že svoje domove, je pa nujno potrebno, da se čimprej seznanijo z župnikom svojega kraja in se dajo uradno vpisati v župnijo. Morda ni potrebno, da stopiš osebno v župnišče, saj farni duhovniki, župnik sam ali kdo od kaplanov, obiskujejo domove po fari in iščejo katoličane, ki so se morda nedavno v fari nastanili. Zelo napak ravnajo novi priseljenci v Avstraliji, ki duhovniku morda niti odpreti nočejo, ali ga ne povabijo v hišo, ko pride do vrat, z izgovorom, da ne znajo dovolj jezika za razgovor z njim...

Še slabše ravnajo tisti, ki ne gredo niti ob nedeljah k maši, češ da "avstralsčine" ne razumejo... Seveda je ne bodo nikoli razumeli, če je nalašč ne hodijo poslušati in ne skušajo ujeti ničesar iz nje. Res je seveda tudi to, da k maši ne hodimo zavoľo jezika, ki ga duhovnik govori na prižnici ali pri oltarju, ampak zavoľo svete DARITVE, ki je ista v Avstraliji kot je bila in je še vedno doma.

Je pa kljub temu važno, da čimprej znaš nekaj jezika tudi v verskih rečeh, kot se potrudiš, da ga znaš za tovarno, trgovino, urad, avtobus itd.

Zavedajte se enega: Slovenski duhovniki smo tu redki in slovenske službe božje redke. Prav je, da držite stike z njimi, toda vedite, da je to le most, brv, steza, ki naj vam pomaga preko prvih težav pri spremembi in prehodu iz župnije v domovini v župnijo v tujini — dokler pač čutite, da je Avstralija za vas — tujina.

NA SVETIH VIŠARJAH LETA 1915

Župnik Josip Lavtižar

Vemo, da zdaj že dviga romarje na Svete Višarje vzpenjača. Letos obhaja ta slavna božja pot svojo 600letnico. Slovenci v severni Ameriki so pa zbrali lepo vsoto za popravilo in olepšavo Marijinega svetišča. Romanje je danes lahka reč, včasih ni bilo tako.

Josip Lavtižar, župnik v Ratečah na Gorenjskem, je v svoji knjigi RAZGLED PO DOMOVINI, izdani leta 1941, zanimivo popisal svojo božjo pot na Svete Višarje tik ob izbruhu vojne med Avstrijo in Italijo. Ob 600letnici Višarij je to prav zanimivo branje. — Ur.

V ZRAČNI ČRTI, DOLGI 15 KILOMETROV, se je ob jutranjem soncu svetlikala cerkev na Svetih Višarjah (gledana iz Rateč.)

Že skoro eno leto so bobneli topovi na severu. Mogočne države so imele v svetovni vojni hud boj za prvenstvo, le Italija še ni bila odločena, na katero stran bi pristopila; slutili pa smo, da bo prelomila tridesetletno pogodbo z Avstrijo in se pridružila njenim sovražnikom. Slutnja je postala resnica. Binkoštno nedeljo 23. maja 1915 so Italijani že prožili granate proti Kaminu in Rombonu. V obližju tega govorja je stalo svetišče višarske Matere božje.

Sklenil sem, da obiščem še enkrat, brzkone zadnjič, to starodavno cerkev vrh gore. V vasi se take reči hitro zvedo. Kmalu je prišla Bregarica v župnišče in rekla:

“Vsako leto smo hodili iz naše hiše na Sv. Višarje, letos pa ne mislimo iti, ker slišimo, da bo vojna z Lahi.”

“To je obče znano”, sem rekel. “Menda že vozijo topove na Somdogno pod Montažem”.

“Nekaj bi prosila.”

“In to bi bilo?”

“Naša Cilka vedno poprašuje po višarski Mariji in menda nima druge želje, samo da bi vide-la ta kraj. Ne morem več poslušati njenega nadlegovanja. Pravi, da pojde sama na goro, če je ne vzamemo s sabo. Še v spanju govori o tem”.

“Vi menite, da bi šla z mano?”

“Zelo rada bi to videla.”

“Pa naj gre. Nositi je ne bo treba, saj otrok pri desetih letih ne potrebuje več posebne pomoči. Cilka je najboljša učenka v šoli. Spolnimo ji željo. Če naredimo komu veselje, smo tudi sami veseli.”

Drugi dan, 17. maja, sva šla od doma. Cilka je bila kakor v raju. Bregarica jo je lično oblekla in ji v robec povezala toliko dobrih reči, da deklica ni dala culice nobenemu iz rok. Do Trbiža sva se peljala po železnici, potem pa šla peš naprej. Izpraševala me je o raznih rečeh, da sem moral večkrat šele premišljati, kaj naj odgovorim.

Pri kamenitem strebru, ki na njem stoji angel, kažoč na goro, je vzela Cilka lesen križec, kot jih je bilo tam vedno dovolj pripravljenih za tiste, ki so romali prvič na Višarje. Culico je dejala na glavo, križec pa držala ves čas v rokah, kakor bi ne imela nobenega dražjega zaklada na svetu.

Pot se je pri angelu ločila od državne ceste in peljala naprej po senožetih, od tu pa privedla do grabna, ob katerem je stalo nekaj hiš za odpočitek romarjev. Od grabna je držala strmo navgor.

Došla naju je četa vojakov z otovorjenimi mulami. Rekli so, da gredo na planino gradit barake za vojaštvo in kopat strelske jarke, ker bo v najkrajšem času vojna z Lahi. Cilka je nezaupno gledala tuje može z ogorelimi obrazi in ščetinastimi brkami. Poslušala je njih govorjenje, toda nič razumela, ker so govorili nemško. Začela je hoditi bolj počasi, tožila je, da jo žulijo čevlji in da jih mora sezuti. Zvezala jih je in nesla čez ramo. Koga drugega bi zbadala peščena pot, deklica se je pa navadila že doma Evinih podplattov ter držala prav dobro korak z nami. Vendar smo jo milovali in eden vojakov jo je dvignil na leseno mulino sedlo ter jo zavaroval, da ni mogla pasti na tla na nobeno stran.

“Dir singen noch die Vöglein”, je dejal in v očeh so se mu zabliskale solze. Gotovo mu je prišla na misel njegova družina, ki jo je moral zapustiti doma in oditi na vojno.

“Uns krächzen noch die Raben”, je dostavil njegov tovariš z resnim glasom.

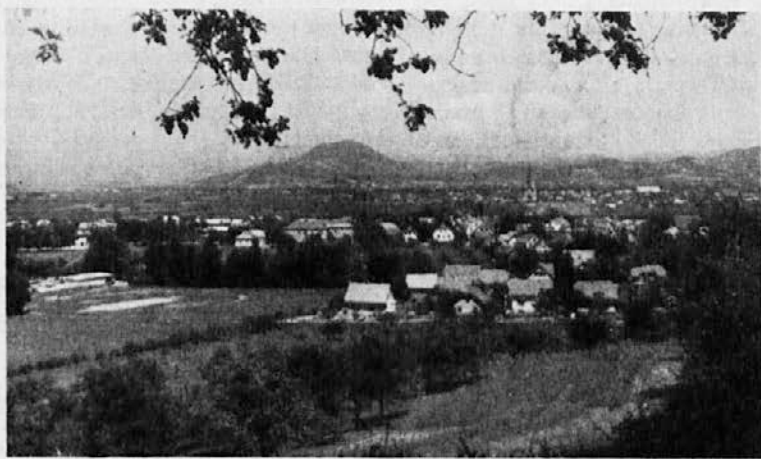
Za Cilko je bilo sedaj novo veselje, ko je sedela na mulinem hrbtu, le žal, da zabava ni trajala dolgo. Vojaki so namreč z mulami ostali na planini, naju je pa čakala še polurna hoja do vrha. Pot je bila kopna, le po grapah je ležalo nekaj snega. Kmalu sva zagledala Montaževo glavo (2754 m), ob vznožju gorovja pa se je pokazala globoko zarezana in s skalovjem obdana dolina Zajzera, slična naši Planici ob izviru Dolinke.

Pri zidanem znamenju na vrhu prehoda je peljala pot na desno ter se vila ob hribu sem in tja. V hipu je zablestela ob žarkih večernega sonca višarska cerkev. Cilka je kar gledala in nič govorila, v meni je pa vstajala težka misel na bodočnost svetišča, čeprav je bila takrat še prikrita usoda, ki je zadela Svete Višarje štiri mesece pozneje.

Stopila sva v cerkev. Cilka je gledala vsa zamišljena Marijino podobo na prestolu velikega oltarja, tisto podobo, o kateri so ji doma velikokrat pripovedovali, in ki jo je zdaj videla v resnici. Težko je povedati, kaj čuti otrok ob taki priliki. Odrasel človek, prevaran po izkušnjah življenja, ne dobiva tistih neskaljenih vtisov, kakoršni se porajajo v preprostem otroškem srcu. Saj je menda končno le res, da izgubimo toliko na sreči, kolikor pridobimo na učenosti.

Potem je deklica položila križec na oltarne stopnice v zavesti, da ga je vztrajno nosila in srečno prinesla na vrh gore. Povedal sem ji, kaj pomeni križec, ki ga nese vsak romar, ko gre prvič na Svete Višarje. In razumela me je.

(Konec prih.)

PREBOLD v SAVINJSKI DOLINI

TEL: 86-7787

bazil tipka

★ ZA TRETJO NEDELJO V AVGUSTU smo imeli obisk iz Sydneya: kar nepričakovano je prišel med nas (ime se je izgubilo v uredništvu — Ur.) in veseli smo ga bili. Upam, da je bil tudi on zadovoljen z našo melbournsko izseljensko družino. Me je pa Sydneyčan pošteno potegnil: dejal je, da je prišel za dva tedna. Prišel je v petek pred tretjo nedeljo, v ponedeljek po isti nedelji pa se že vrnil v Sydney. "Kaj nista to dva tedna? V prvem tednu sem prišel, v drugem odšel..." No ja, če mož čas tako po uredniško razume, naj bo. Mi bi ga prav radi obdržali za delj časa. M "Misli" so ga priganjale nazaj med rokopise in korekture, zato mu melbournski bralci našega mesečnika njegove hitrice ne bomo zamerili.

★ Na avgustovo tretjo nedeljo smo imeli na našem prosvetnem večeru na sporedu film domače izdelave o Tasmaniji. Upam, da bom film pri svojem prihodnjem obisku Tasmanije izpopolnil in dokončno uredil. Prihodnjič bo na sporedu predavanje o ameriških Slovencih s skioptičnimi slikami.

★ Za slovensko šolo se je javilo doslej štirinajst otrok. Kar lepo število za začetek. Pouk bo zaenkrat vsako prvo nedeljo v mesecu takoj po slovenski maši. Malo dobre volje s strani staršev, pa bomo s šolo uspeli. Prepričan sem, da bodo otroci šolo vzljubili, pri tem se pa tudi marsikaj naučili. Brez dvoma ne bodo zato prav nič slabši avstralski državljani, le spoštovati bodo znali jezik in domovino svojih staršev. "Česar se Janezek nauči, to Janez zna", pravi star slovenski pregovor. Vsi moji v Ameriki rojeni bratranci in sestrične obvladajo poleg angleščine tudi slovenščino, zato pa se mi še bolj čudno zdi, ko tukajšnji slovenski otroci že po nekaj letih nočejo več razumeti jezika svoje matere. Poznam družine, ki sem jih pred dvema letoma pripeljal iz Bonegille, ko jih obiščem danes, mi pa mati pove: "Naši otroci ne razumejo več slovensko..." Bojim se, da bodo taki otroci tudi angleščino z avstralskim

državljanstvom vred obesili na klin, če jim bo le kdo drug ponudil večji kos kruha. Kakor danes o njih naša slovenska izseljenska družina lahko reče, da so zanjo izgubljeni, tako enkrat tudi naša nova domovina Avstralija ne bo od njih mogla kaj prida pričakovati.

Če bi še kateri slovenskih staršev hotel pripeljati svoje otroke k našemu pouku, je še čas. Na prvo nedeljo v mesecu po maši!

★ V Adelaidi (St. Peters) je dne 18. junija Mario Bruno Sinkovič popeljal pred oltar svojo nevesto Ljubico Šaronič. Ženin je iz Trsta, nevesta pa iz otoka Pašmana. Dne 28. maja pa je, tudi v Adelaidi (Albert Park), naš primorski rojak Jadran Jagodnik dobil za zakonsko družico Rose Mary, po rodu Avstralko. — V Melbournu smo imeli v tem mesecu samo eno slovensko poroko: dne 20. avgusta sta se pri sv. Janezu v East Melbournu poročila Rudolf Simunkovič in Terezika Srnc. Rudolf je po rodu Medjimurec, Terezika pa štajerka, doma blizu Ljutomera. — Obilo sreče vsem trem parom! Ostalim, ki se pripravljate na ženitev, pa moja zahvala, da ste mi dali v tem mesecu malo — počitka.

★ V družinici Alojza Lavrenčiča in Franciške r. Bucin v Royal Parku (Adelaide) je zajokala deklica, ki je bila dne 2. julija krščena na ime Klara. V družini Antona Laha in Anice r. Cafuta v Rosewater (tudi Adelaide) so dobili prvorojenca, ki je 17. julija dobil ime Edvard Anton. — V Melbournu so se krsti takole vrstili: Dne 24. julija so v družini Franca Vravnik in Marije r. Šubelj v Ashburtonu krstili deklico na ime Shirley Ana. — Dne 30. julija smo krščevali v Hawthornu: Janez Jani in Marija r. Vogrinčič iz Richmonda sta dobila zastavnega fantka Karla. Prav tja sta naslednji dan iz Windsorja prinesla h krstu svojo prvorojenko Peter Mofardin in Marija r. Muraro: ime ji bo Betty Marija. — V West Footscrayu smo krščevali 6. avgusta: prvorojenec Sergija Benčiča in Ane r. Hrvatini bo nosil ime John.

FRIDERIK BARAGA

v besedah Karla Mauserja

(Nadaljevanje.)

Baraga je videl, da brez duhovnikov ogromnega dela ne bo zmogel. Leta 1836 se je odpravil v domovino iskat, podpore. Povsod je bil navdušeno sprejet, ljudje so mu mnogo darovali in ena Baragovih pridig je v mlademu študentu Knoblarju zbudila željo po misijonih. Res je postal pozneje duhovnik in eden največjih misijonarjev Afrike.

Katoliška Cerkev v Ameriki je počasi rasla in ko se je leta 1852 vršil prvi cerkveni zbor v Baltimoru, so zbrani škofje poslali v Rim prošnjo za nove škofije. Predlagali so tudi naj se za Gornji Michigan ustanovi apostolski vikarijat, ki naj ga vodi misijonar Baraga. Prošnjo je Rim leta 1853 potrdil in Baraga je bil na dan prvega novembra leta 1853 posvečen za škofa v cincinnatski stolnici. Skoraj na predvečer posvečenja je moral ta slovenski Vianej napisati svojemu škofu tole pismo: Usojam si spomniti Vašo milost na zagotovilo, da mi boste preskrbeli vse, kar je potrebno za posvečenje: škofovsko kapo, naprsni križec, prstan in tako dalje, če je mogoče. —

Z lesenim kovčkom je prišel iz Metlike in je ostal revež do te ure.

Za škofovski sedež si je izbral Sault St. Marie in se še dobro ni oddahnil, ko se je spet dvignil na pot v domovino. Želel si je dobiti vsaj deset duhovnikov. V Ljubljani so ga slovesno sprejeli, vsi časopisi so pisali o njem. Nekdanji metliški tretji kaplan, zdaj škof, pa je obiskoval kraje svoje mladosti. Šel je pozdravit dr. Dolinarja, Aničinega očeta. Revež je bil v tem času popolnoma sam in slep. Iskreno je bilo srečanje s sestro Amalijo, ki je bila v tem času že vdova. Tudi v Metliki je šel in nazaj grede se je ustavil tudi v Višnji gori, kjer je živel v tistem času nekdanji drugi metliški kaplan Sadavin, v osemdesetem letu je bil že tedaj in ko je škof Baraga stopil v njegovo sobico, je starček padel predenj na kolena in ga prosil za odpuščanje, ker ga je nekoč udaril s škornjem po glavi. Škof Baraga ga je vzdignil, objel, posadil v naslonjač in pričela sta obujati stare spomine.

Zanimivo je moralo biti srečanje Baragovo s škofom Slomškom. Slomšek mu je poslal nasproti svojo kočijo. Dva škofa sta se srečala, dva svetnika. Mislim, da je moralo biti srečanje čudovito.

Še na Dunaju se je ustavil. Tam je bila misijonska družba, ki ga je podpirala in tam je bila še vedno sobica, kjer je nekoč živel Klemen Marija Hofbauer. Ker so ga prijatelji iz Ljubljane prosili, naj bi jim pred svojim odhodom pustil za spomin sliko, se je na Dunaju dal slikati pri umetniku Kriehuberju. Po litografiji, ki jo je ta napravil je nato slikar Langus naredil sliko, ki jo danes vsi poznamo.

Nato se je vrnil med Indijance. Čeprav že škof, jih je še kar naprej obiskoval, potoval in zmrzoval, bil večkrat škof, kaplan in kuhar. Indijanci so ga ljubili. Postal je kakor eden izmed njih. Zanimivo je pogledati njegovo sliko na starost. Indijanski obraz, kakor da je bil med njimi rojen.

Še eno veliko delo ga je čakalo: premakniti škofijski sedež v Marquett. Naredil je to leta 1866, eno leto po civilni vojski, ki je Ameriko strahovito zdelala.

Imel je že nekaj misijonarjev, tudi Slovencev. Pirc, Čebulj, frančiškan Skola. Mnogo veselih ur je doživel, mnogo bridkosti in telo, ki je bilo vse-skozi sicer močno, je začelo pešati. Baragi so se pričele tresti roke.

Leta 1866 se je vršil v Baltimoru drugi cerkveni zbor ameriških škofov. Baraga je malo prej zadela lahna kap, toda kljub oslabeledosti je na zbor odšel. S seboj je vzel svojega svetovalca kaplana Bouriona.

Na tem zboru pa je dobil Baraga zadni božji poziv: Pridi zvesti služabnik. Ko je šel po stopnicah, ga je znova zadela kap. Padel je s tako silo, da mu je škofovski križ predril talar in ga toliko ranil, da je zgubil veliko krvi. Našli so ga nezavestnega, toda z guba krvi ga je rešila pred hitro smrtjo. Zavedel se je, toda škofje na zboru so takoj videli, da so Baragove moči pri kraju. Svetovali so mu, naj se ne vrača več nazaj, naj ostane v Baltimoru, ki ima veliko bolj milo podnebje, za Marquett pa naj določi pomožnega škofa. Temu se ni protivil in je takoj predlagal tri imena. Na prvem mestu je imenoval duhovnika Mraka. V Baltimoru pa ni hotel ostati. Ker se je bal, da ga znajo škofje pregovoriti, je neko jutro nena doma zapustil bolnico, od škofov se niti poslovil ni. Duhovniku Bourionu je dejal: Vrniti se moram.

Vrašala sta se s strahovito težavo. Spremljevalec ga je moral vseskozi podpirati, večkrat ga je moral nesti na rokah.

In čudno, ko je prišel nazaj med svoje Indijance, se mu je zdravje res malo popravilo. Toda kmalu je pritisnila huda naduha, ki ga je tako mučila, da ni mogel več spati. Sedel je v naslonjaču in lovil sapo. Zdaj so vsi vedeli, da konec ne more biti daleč. Njegov služabnik Gašper mu je stregel, prihajali so duhovniki in verniki in se poslavljali od njega.

Bilo je na dan 19. januarja, pol dveh ponoči. Ura njegovega življenja se je stekla in zvesti sluga Gašper mu je zaprl oči. Pisalo se je leto 1868 in Baraga je bil star nekaj čez 70 let.

Tipka ... (s str. 261)

mesecu v Bonegilli pa sta oče in sin dobila delo v državnem gozdu in vsa družina se je naselila v Nangwarryju. Redno sem se ustavljal pri njih vsaka dva meseca in dovolj videl, kako so imeli pokojnega Slavka vsi radi, kako so ga vsi spoštovali. V njihovi hišici so se tamkajšnji Slovenci radi zbirali in prav tam smo lansko leto priredili za naše otroke tudi Miklavžev prihod.

Slavko je pred nekaj meseci začutil, da zdravja ni več. V bolnišnici so ga operirali, a obenem videli, da ni več pomoči. Nato ga je družina vzela domov, kjer je vdano prenašal svoje trpljenje in v soboto dne 6. avgusta ob četrť čez deveto uro zvečer za vedno zatislil oči. Bil je lepo pripravljen za srečanje z Bogom, ki ga je v času bolezni pogosto prejemal v svetem obhajilu. V torek dne 9. avgusta smo se zbrali v pogrebni kapeli v Mt. Gambierju ob Slavkovem spokojnem trupu ter odmolili rožni venec. Nato smo ga prepeljali v cerkev, kjer sem imel ob enajstih sveto mašo zadušnico, kateri je sledil pogreb. Lepo število udeležencev je pričalo, kako so pokojnika vsi ljubili in spoštovali.

Počivaj v Bogu, dragi Slavko! Žaljujoči vdovi, sinovoma Slavku in Milanu ter sorodnikom naše iskreno sožalje. Enako bratoma Janezu in Jožefu ter sestri Ivani skupno z ostalim sorodstvom v domovini.

★ Iskreno sožalje izrekam tudi sydneyskemu rojaku Jožefu Žabarju ob izgubi žene Madge r. Kostof, ki je dne 10. avgusta nenadoma umrla v starosti komaj 22 let. Bila je po rodu iz Macedo-

Misli, September, 1960.

Bila je huda zima in velik sneg. Na pare so ga položili v stolno cerkev v navadni krsti, nad njo so napravili nekak baldahin. Ker je imela stolnica en sam vijoličasti plašč so ga oblekli v pluvijale in sicer belega. Tudi mitro je imel samo eno, To so mu deli na glavo in ta je šla z njim v grob. Dvanajst dni so čakali, da bi se zbrali škofje. Nekateri so kljub velikemu snegu odšli od doma, do Marquettea ni nihče prišel. Sneg je bil previsok. Tako ga je po dvanajstih dneh pokopal njegov kaplan Jacker, ki mu je tudi govoril. Preprost pogreb velikega škofa. Toda v Marquettu se tisti dan ni delalo. Mesto je žalovalo za svojim škofom.

nije, a sprejela je katoliško vero in bila tri leta zvesta Jožetova družica. Ker ima tukaj starše in ostalo sorodstvo, jo je dal Jože prepeljati v Melbourne, kjer smo jo dne 15. avgusta pokopali na pokopališče v Fawkner. Naj v miru počiva!

★ Ko boste to brali, bo verjetno otvoritev melbournskega SLOVENSKEGA DOMA že za nami. Vsaj kakor danes kaže, bomo imeli slovesnost na prvo nedeljo v septembru. Vesel sem tega dogodka, kakor sem bil pred tremi leti vesel naše prve kulturne prireditve, vprizoritve "Županove Micke". To so mejniki na naši izseljenski poti, ki povedo, da hoče narod tudi v tujini kulturno živeti in rasti. Prepričan sem, da bo naš Slovenski Dom kmalu pokazal svoje uspehe in bo vršil svoje vzvišeno poslanstvo. Tako se bodo obrestovale vse žrtve, s katerimi smo prišli do te skromne, a lastne strehe. Mnogo je bilo žrtev, a ko danes gledamo nazaj, se nam zde sladke. Plemenito je delo za skupnost, nesebično se žrtvovati za blagor vse naše izseljenske družine. Zato pa je še teže razumeti tiste naše rojake, ki jim skupnosti ni mar, ali pa iščejo pri vsem le svojo osebno korist, dočim se boje žrtvovati celo svoj skromni dar na oltar skupnosti. Da, tudi taki so med nami! Če bi jih ne bilo, bi naš DOM že zdavnaj stal, nov, velik in brez dolga.

Dolga je vrsta plemenitih darovalcev, ki so s svojim darom pomagali uresničiti naše skupne želje. Kdor se jim še ni pridružil, ima še čas pokazati svojo narodno zavest. Če ni pomagal pri nakupu, lahko s svojim darom pomaga pri odplačevanju, da bo DOM kmalu v vsej polnosti besede zares — NAŠ! Naslov Slovenskega Doma in Slovenskega kluba Melbourne je: 371A Park Street, Princess Hill, Victoria.

Na svidenje v oktobru!

SVETI APOSTOL PAVEL JE BIL NA MALTI

Otok Malto v Sredozemskem morju seveda poznamo že dolgo, tu v Avstraliji smo se seznanili tudi z Maltežani. Veliko se jih je naselilo v Avstraliji. Dobri ljudje, po večini tudi zgledni katoličani.

Na Malti so letos z velikimi slovesnostmi praznovali 1900 letnico, odkar se je sv. Pavel na poti v Rim ustavil za nekaj tednov na njihovem otoku. Kako je do tega obiska prišlo, je popisal sv. Luka, evangelist, v svoji knjigi APOSTOLSKA DELA. Je namreč tudi on poštoval skupno s Pavlom.

Nekako dva tedna preden so dosegli Malto je sasal hud vihar, ki je gnal ladjo po svoje in so izgubili kontrolo nad vsem. Kako se jim je godilo in kaj so doživeli na Malti, naj nam pove odlomek iz Lukovega popisa. — Ur.

APOSTOLSKA DELA (27,27 — 44,28,1-11)

KO JE NASTOPILA ŠTIRINAJSTA NOČ in smo se vozili po Adriji (Jonskem morju) sem in tja, se je okrog polnoči zdelo mornarjem, da se jim bliža neka zemlja. Vrgli so grezilo in našli dvajset sežnjev (globočine). Ko so se malo pomaknili naprej in spet vrgli grezilo, so našli petnajst čevljev. Ker so se bali, da bi kje ne zadeli na skalovje, so vrgli v krme štiri sidra in željno čakali, da bi se zdanilo. Mornarji so skušali z ladje pobegniti in so čoln v morje spustili s pretvezo, da hočejo tudi s sprednjega konca napeti sidra, Pavel pa je rekel stotniku in vojakom:

“Če ti ne ostanejo na ladji, se vi ne morete rešiti.”

Tedaj so vojaki presekali vrvi pri čolnu in pustili, da je padel.

Ko se je začelo daniti, je Pavel vsem prigovarjal, naj si vzamejo hrane, govoreč:

“Štirinajsti dan je danes, odkar čakate in ste ostali tešč, saj niste nič jedli. Zato vas prosim, vzemite si hrane, ker je to za vašo rešitev; nikomur od vas se namreč ne bo las izgubil z glave.”

Ko je to rekel, je vzel kruha, zahvalil Boga vpričo vseh, ga razlomil in začel jesti. Vsi so se osrčili in si tudi sami hrane vzeli. Bilo pa je na ladji nas vseh dve sto šest in sedemdeset duš. Ko so se okrepcali z jedjo, so olajševali ladjo s tem, da so metali žito v morje.

Ko se je zdanilo, dežele niso mogli spoznati; videli so neki zaliv z nizkim obrežjem; posvetovali so se torej, če bi mogli v njem pristati z ladjo. Odvezali so sidra ter jih pustili v morju in obenem so popustili vrvi pri krmilih, razpeli prednje jadro vetru in jadrali proti bregu. Toda nalleteli so na kraj, ki je imel na obeh straneh morje, in so z ladjo zadeli: sprednji del se je nasadil in obtičal nepremičen, krma pa se je začela rušiti od silnih valov.

Vojaki so sklenili jetnike poloviti, da bi kdo ne izplaval in pobegnil. Toda stotnik je njih naklep preprečil, ker je hotel rešiti Pavla, in ukazal je tistim, ki so mogli plavati, naj se prvi spuste v morje in gredo na suho, ostali pa (naj se rešijo) ali na deskah ali na kakih kosih ladje. Tako se je zgodilo, da so se vsi na suho rešili.

Ko smo se rešili, smo zvedeli, da se otok imenuje Melita (danes Malta). Domačini so nam izkazovali nenavadno človekoljubnost. Zakurili so ogenj zaradi nastalega dežja in mraza ter nas vse sprejeli. Ko pa je Pavel zagrabil kup dračja in ga dejal na ogenj, je zaradi vročine švignila iz njega kača in se mu obesila na roko.

Ko si domačini zagledali žival, ki je visela od njegove roke, so med sekoj govorili:

“Vsekako je morilec ta človek, ki mu po rešitvi iz morja pravica ni hotela pustiti, da bi živel.”

Toda Pavel je otrešel žival na ogenj in nič hudega se mu ni zgodilo. Pričakovali so, da bo otekel, ali se takoj zgrudil mrtev. Ko pa so dolgo čakali in videli, da se mu ne zgodi nič hudega, so spremenili mnenje in govorili, da je Bog.

V okolici tega kraja pa je imel posestvo poglavar otoka, po imenu Publij, ki nas je sprejel in tri dni prijateljsko gostil. Bil je pa prav takrat Publijev oče bolan za mrzlico s črevesnim vnetjem. Pavel je stopil k njemu; molil je ter položil roke nanj in ga ozdravil. Ko se je pa to zgodilo, so prihajali tudi ostali otočani, ki so imeli kake bolezni, in zadobivali so zdravje. Ti so nam izkazali mnogo časti in pri našem odhodu so nam naložili, kar je bilo treba.

Po treh mesecih smo se odpeljali na aleksandrijski ladji, ki je na otoku prezimila in nosila znamenje Dioskurov (Kastorja in Poluksa, božanska zaščitnika mornarjev po poganski veri Grkov in Rimljanov.)

Izpod Triglava

MLAD TRZAŠKI SLOVENEK nam je poslal svoje vtise iz Slovenije v Jugoslaviji, kjer je bil na obisku zadnje dni julija in prve avgusta letos. Iz njegovega poročila nekaj izvlečkov:

V enem tednu sem prehodil vso deželjo, utrudljivo potovanje. Bil sem na Dolenjskem, Štajerskem, Gorenjskem in v Ljubljani.

Na svoji poti po Sloveniji sem imel priliko opaziti mnogo sprememb, vsaj zunanjih, ki so se izvršile od mojega zadnjega obiska pred tremi leti. Moram reči, da sem odnesel od povsod, kjer sem bil, zelo dobre vtise. Ponavljam, morda je vse to samo zunanost, ali spremembe na boljše so neoporečne. Izboljšanje se opazi v raznih smereh.

Prvo, kar ti pade v oči, je veliko novih hiš, zgrajenih v okusnem modernem stilu, in to ne samo po mestih, tudi v vaseh. Stare hiše so popravljene in prebarvane. Železniške postaje v manjših vaseh, ki so bile pred leti stare barake, so na novo pozidane in krasno opremljene. Isto lahko rečem o gostinskih obratih in to ne samo v turističnih krajih. Povsod novo pohištvo in moderen konfort.

Trgovine so polne raznovrstnega blaga, treba je pa reči, da je vse zelo drago, saj so največkrat cene v dinarjih enake našim (v lirah), torej absolutno previsoke za jugoslovanski standard. Kljub temu se opaža izboljšano življenjsko stanje. Zlasti velika sprememba je v tem, kako so ljudje oblečeni. Pred tremi leti nisi mogel pričakovati, da se bodo ljudje nosili kakor pri nas, dočim zdaj po večini se.

Tudi trgovine so zelo moderno opremljene. Naj za primer povem, da delujeta v Kranju dve "self-service" trgovini z najmodernejšo opremo. Tu dobiš vseh vrst domače izdelke, a tudi uvožene: konjak Martell in vermut Cinzano ter Martini. Seveda so cene zelo visoke. Kot primer naj navedem, da sem bil ob neki letalski prireditvi v Lescah, kjer je blejsko letališče. Cene v restavraciji so normalne, ker sem pa videl steklenico Camparija, sem ukazal Campari s sodo. Kozarec so mi zaračunali 360 din! Na splošno se cene stalno višajo stvarem, ki so za vsakdanjo porabo. V tednu, ko sem bil jaz gori, se je cena pivu dvignila od 60 na 80 din iz soda ter od 80 na 100 v steklenici.

Misli, September, 1960.

ci. V Trstu stane pivo 110 lir. Vino je v Sloveniji itak dražje kot v Trstu. Ne morem razumeti, kako se preživlja delavec s plačo 15,000 din, ki velja za dobro plačo!

Čudno je, da se kljub temu pomanjkanje ne opazi, vsaj ne na zunaj. Vse gostilne so polne, veselice dobro obiskane. V Kranju sem obiskal 10. "Gorenjski turistično-potrošniški sejem". Bili so razstavljeni vsi mogoči proizvodi slovenske industrije: od plastičnih mas in idrijskih čipk do hladilnikov in motoscooterjev.

Poleg splošnih zunanosti naj omenim, kakšen vtis so napravila name slovenska mesta. Razli-

ka med nekdanj in sedaj je zlasti v izredni čistoči vseh krajev. Maribor sem sedaj prvič obiskal. Zelo lepo mesto z lepimi kavarnami in ulicami. Zanimivo, da sem bil v Mariboru prav tisti čas, ko je počil ondodni športni škandal. Teden poprej se je imela vršiti tekma med mariborskim Branikom in Karlovcem iz Hrvatske. Ko so se pojavili igralci na igrišču za začetek igre, se je začela hrvatska ekipa zvijati v trebušnih krčih in morali so tekmo prenesti. Najprej se je zdelo, da ni bilo v tem nič zahrbtnega, po tednu dni so pa dognali, da so v nekem hotelu nasprotno ekipo nalašč zastrepili s praški v jedah. Zato je bil tiste dni gori velik škandal. Zelo "spodbudno" je bilo brati po časopisih umivanje rok raznih organizacij in obsojanje nešportnega dogodka, zlasti, ker se je to zgodilo v sicialistični državi...

Maribor ni samo lepo mesto, ima tudi krasno okolico. Sploh je Štajerska prekrasna deželja. Od

(Konec str. 267)

KOTIČEK NAŠIH MALIH

A E I O U
glej-te de-čke tu!
V šo-lo te-če-jo,
nič ne re-če-jo.

A E I U O
kaj bo, kaj bo to?
Ni več za-dnji u,
vri-ska ju-hu-hu!

A E U O I
nič več re-da ni.
Si-li u na-prej,
kje je že, po-glej!

A U O I E
zme-ša-no je že,
da je kar gr-dó,
prav res nič le-pó.

U O I E A
tu se vse kon-ča!
Ve-ste, ve-ste kaj?
U, le marš na-zaj!

A E I O U
sla-va za-dnje-mu!
De-čkov zme-šal ni,
čr-ko vsak dr-ži.

A E I O U
glej-te de-čke tu!
Čr-ke ka-že-jo,
nič ne la-že-jo.

A E I U O
to nič prav ne bo!
O sto-ji za u,
jo-ka od sra-mu.

A E U O I
u na-prej hi-ti.
Čr-ke me-ša nam,
da ga le ni sram!

A I O U E
e zdaj za-dnji gre.
A-li je za-span,
a-li je bo-lan?

SLIKE IN KITICE NA TEJ STRANI
SO V POZDRAV
SLOVENSKI SOLI V MELBOURNU
ČE JE ŽE ALI ČE BO

E O U I A
kdo že bra-ti zna?
Be-re naj le-pó
še-sto ki-ti-co!

A E I O U
ma-me ni do-mu,
o-čka je do-ma,
pa ku-ha-ti ne zna.

To prav do-bro je,
la-čni ni-smo še.
O-čka nas u-či:
A E O U I

mariborske postaje pelje avtobus do vzpenjače na Pohorje. Vzpenjača premore 400 ljudi na uro. Vozijo štirisedežne gondole. V 12 minutah si 1,100 m nad morjem. Krasen razgled na Maribor, Dravo, Ptuj in okoliške hribe. Od gornje postaje žičnice pelje sfaltirana cesta v smeri raznih planinskih koč (domov), ki so pa pravi hoteli. Tudi tu čistoča. Vsakih 20 korakov ob glavni cesti je koš za odpadke z napisom: Čisto Pohorje — naš ponos! Postrežba v domovih odlična, cene kakor v mestu.

Iz Maribora sem šel v Celje — tudi zelo lepo mesto! Od tu sem se peljal z avtobusom v Ljubljano. Na pol poti pred znamenitimi Trojani s klancem, ki sedaj ne straši več avtomobilistov, ker so cesto speljali položneje, sem na Vranskem, kjer se je avtobus za nekaj minut ustavil, srečal Tržčana N.N., ki je prišel tja letovat z ženo.

V Ljubljani sem se ustavil le za nekaj ur. Obiskal sem muzej, zanimal me je najbolj etnografski oddelek. Majhen po obsežnosti, a zelo zanimiv. Videl sem razne narodne noše in kmečko orodje. Za primorske narodne noše so izbrali ške-denjske in proseške.

Iz Ljubljane vozi avtobus v Kranj vsake pol ure in je vedno prenatrpan. Pač pa lahko daš 10 ali 20 din več, pa ti sedež rezervirajo! V Kranju so obhajali 10. obletnico gorenjskega sejma in 900letnico Kranja. Imel sem lepo vreme in sem si lahko v miru ogledal mesto. Prenočevat sem šel v planinsko koč na Kravcu — 1,750 m visoko! Avtobus in žičnica, vso pot iz Kranja do koč narediš v 40 minutah. Koča je zelo lepo urejena in sedaj so zgradili novo in večje poslopje. Edina škoda je, da je koč opremljena s televizijo. To kvari vso idilo, posebno še, ker se domača televizija preprosto priključi italijanski, in to največkrat. Zelo ti gre na živce, da si moral priti v Slovenijo poslušat italijanske popevke in moraš zraven použiti tudi laško reklamo...

Bil sem tudi na Brezjah. Kot božja pot mi Brezje niso preveč ugajale, ker niso na visokem kot Višarje ali Sveta Gora. Zelo lepa je kapelica, kjer stoluje Marija Pomagaj. Je pač Plečnikovo delo. Zanimivo je, da so cene na Brezjah višje kot v najboljših restavracijah...

Ko sem se vračal z Brezij, sem na cesti "stopiral". Po petih avtomobilih se ustavi eden iz Trsta. Vrata se odpro in spoznam obraz tržaškega proletarca in poleg njega ženo, ki sedaj letuje na Bledu. Z njima sem se odpeljal na Bled.

Misli, September, 1960.

NAROČNIKI, POZOR!

DESETI LETNIK

Kot bi mignil, bo minilo naslednjih šest mesecev in MISLI bodo (če Bog da) nastopile svoj DESETI letnik. To je že nekak majhen JUBILEJ.

Proslavili bi radi ta jubilej tako, da bi naročniki sami kaj napisali o MISLIH. Povejte, kaj so vam MISLI pomenile vsa ta leta, pa tudi, v čem so pomankljive.

Veliko je med naročniki takih, ki imajo list od vsega začetka. Take prosimo, da bi kaj napisali o ustanovitvi našega lista, to se pravi, o njihovega začetka. Posebno zanimivo se bo bralo, če bo kdo opisal svoje sodelovanje pri ustanovitvi MISLI in sploh, kako je prišlo do prve številke in prvega letnika. Prosimo!

Šest mesecev imate časa. Ker vemo, da večina težko prime za pero, bomo na to v teku naslednjih šest mesecev še opozarjali. Zdi se nam, da ne bomo smeli popolnoma prezreti dejstva, da bo pred nami že DESETI letnik. Kaj se vam zdi?

Money Orders

Če nam pošljete M.O. (to je priporočljivo), prosimo, da daste napisati PADDINGTON, ne — Sydney!

UREDNIŠTVO in UPRAVA

IZ SYDNEYA V PERTH — IN NAZAJ

(Dalje)

(Dr. I. Mikula)

NIČ ZA TO, ČE SE JE SLAVNOSTNI govornik ob Jubileu caku neslavnostno ponesrečil. Posrečil se pa je, hvala Bogu, moj dušnopastirski obisk rojakov v W.A., ki po mojem odhodu iz Perthu nimajo več stalnega slovenskega duhovnika. Ali ga bodo spet dobili? Veseli bi ga bili, kdo ga jim bo poslal? Iskreno želim, da bi ga dobili — zavidal ga bom, ker vem, da ga bodo radi imeli.

Presenečenje v Perthu

Najprej je bilo treba stopiti k g. nadškofu dr. Redmondu Prendervillu. Neutrudljivi nadpastir, ki je v teku 25 let potrojil število župnij, katoliških šol, duhovnikov in vernikov, je Slovencem močno naklonjen. Začudil se je, da sem že tu, ko sem bil najavljen šele za naslednji teden. Pojasnil sem mu potrebo ovinkov, da pravočasno pridem v Kalgoorlie, smejal se je mojemu pripovedovanju o Jubileu caku. Dal mi je vse pravice za delo med Slovenci in vsemi drugimi verniki nadškofije. Naročil je pozdrave mojim rojakom in voščil mnogo uspeha.

Zdaj je treba pred izletom v puščavo pozdraviti vsaj nekatere rojake. Potrkam v pisarni obširnega obrata "Yanchep Lime". Gospod šef, Jože Hribar, kar ni hotel verjeti lastnim očem, da sem že tam, gospa Pepca pa prav tako ne mojemu glasu, ko sem se ji moral javiti po telefonu. Nič manj se ni začudil dr. Koce, ko je kmalu potem uradnica navila njegov telefon in mi podala slušalko. Prišel je póme z avtom ter priznal, da sem jaz in ni kake potegavščine vmes. Peljal me je k Zadnikovim, ki so bili vzradoščeni, da so to pot kljub svojemu imenu dobili moj obisk med prvimi.

Nazaj v pustinski raj!

Še isti večer bi moral z vlakom v Kalgoorlie. Pusta voznja me ni mikala. Skoraj 400 dolgih milj — iz Ljubljane v Rim! Pa se je nepričakovano ponudila priložnost za "hitch-hiking".

Kaj naj ima z mojo potjo opraviti "Floor-sanding", ko komaj vem, kaj je to? Pa je imel. V soboto ob zori sta se Zadnik-Križmanov Pepi in njegov Ivan odpravljala na pot z Zephyrjem za "floorsanding" nove šole v Merredinu, blizu pol pota do Kalgoorlija. Povabila sta me, naj pri-

sedem. Ko smo med rekordno naglo in spretno vožnjo dosegli Northam, so najmarljivejši že vstajali po hišah in cesta je postajala manj prazna. Od tam naprej je vzhajajoče sonce božalo razsežne njive in pašnike, tam ob robu so hiteli z nami nizki griči in brezkončni gozdovi.

Merredin! Zephyr je zavil in ustavil pred novo šolsko zgradbo, jaz sem pa obstal ob glavni cesti, presojal vozila in dvigal palec v smeri proti vzhodu. Ali se me bo kdo usmilil, ali bo kak usmiljeni Samarijan potoval na Goldfields?

Kakor naročeno! Vstavi se zelen avto. Da, mlad mož hiti prav v Kalgoorlie po svojo zaročenko! Naj le prisedem... Med prijetnim kramljanjem sva drvela proti istemu cilju po tako različnih opravkih. Le enkrat sva se ustavila — na gostoljubni Graničevi farmi. Telo nama je osvežila dobra "cup of tea", srce pa pogled na svečo družinsko srečo sredi brezmejne ravnine.

Pot je vodila dalje skozi Southern Cross, mesto farmerjev in iskalcev zlata — vedno vzporedno z železniško progo in ogromno okroglo cevjo, ki speljava dragoceno vodo iz Mundaringa blizu Perthu v Boulder-Kalgoorlie. Toplo pripelka popoldansko sonce, ki tod tudi po zimi greje, zato je zemlja rdeča in razpokana, zelenje pa sivo, iz buša se srebrno svetlika drevje gumijevca.

Že smo zavozili v Kalgoorlie — danes mrtvo mesto s komaj nekaj stotinami prebivalcev, nekaj z desettisoči zlatoiskalcev v svoji sredi. Le cerkve, samostanska šola, kameniti Town Hall in nekaj drugih odličnih zgradb še priča o nekdanji zlati slavi. In tam daleč ob robu mesta in zagonetnega buša razpada ogromno pokopališče, poslednji mejnik strtih svetnih nad... Kako že pravi Prešeren? Od smrti "nas ne odkup" jo kupi zlata."

Goldfields so pravcati pravljici otok sredi okamenelega morja. Kogar val ali burja življenja zanese na ta otok, je spočetka preplašen, polagoma se sprijazni s pustino, stisnjenim mestnim življenjem in z narodom vseh barv in jezikov. Slednjič se pogrezne sam vase in je morda bolj doma kot bi bil kjerkoli na svetu. Zato so se tu udomachili tudi Slovenci, dobrega pol tucata družin.

(Konec str. 279)

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Krsti

Iz Villawooda, kjer živita v hostelu, sta poslala h krstu v Paddington prvorojenca Stane Žust in Tilda, r. Jereb. Pri krstu je fantek 24. julija dobil ime Stane Bojan. Boter in botrica, Janez in Marija Žust, sta prišla v ta namen iz Mayfielda.

Iz Matraville, kjer imata svoj dom, sta poslala h krstu v Paddington, deklico, drugorojenko, Ivan Žic in Marija r. Bubnič. Ime sta ji dala Evelina Marija in to je bilo 6. avgusta. Botrovala sta Vincenc Mattoni in Rada Bubnič.

Iz Five Dock-a so pripeljali h krstu v Sydney, cerkev sv. Patricka, prvorojenca zakonskih Ivana Tomšiča in Eme r. Pavletič. Ime sta mu dala Roman Ivan. Krst je bil po slovenski službi božji 24. julija. Botrovala Oto Kariš in Ema Saksida.

V Corrimalu so v ondotni cerkvi krstili dne 24. julija drobnega Patricka, ki se je pridružil bratcu Stanku v družini Staneta in Angele Fatur. Botrovala sta Jože in Hermina Brodnik.

V Wentworthvillu se je štoklja na debelo spomnila družine Štefana Kočarja in Marije, r. Bernjak. Čeprav je očku in mamiči že delal družbo prvorojenec Štefek, sta letos prijokala kar dva nova na en dan: Angelica in Filip, seveda sta pa do konca zvedela za svoji imeni šele pri krstu, nekoč bosta pa zvedela, da sta dvojčka!

V Granville je osrečil zakonca Darkota in Milko Stanič, r. Velišček, prvorojenec, ki je pri krstu dobil ime Daniel Ivan. Botrovala sta Ivan Velišček in Jožica Stanič.

V North Sydneyu je v ondotni cerkvi 14. avg. obilila krstna voda drugorojenca iz družine Ivana Mavriča (Maurice) in in Daniele r. Jakin. Ime je dobil Rihard Ivo. Bratec Jadran bo težko čakal, da mu začne pomagati pri ministrirannju v ondotni Marijini cerkvi.

V New Berrimi se je oglasil pri Darkotu Bizjaku in ženi Joani r. Mulvihill prvorojenček in dobil pri krstu ime John Francis. Botrovala sta Anica Bizjak in Tonny Mulvihill.

V Port Kembli so krstili 20. avg. Danico, ki sta jo dobila Vilko Vrtačnik in Vida r. Šerlec.

V Paddingtonu je dne 27. avg. prejel sv. krst Milan Darko, tretje dete, pa prvi sinček družine: Milan Pleterski in Ljubica r. Musolin.

Vsem srečnim staršem in novim kristjančkom iskrene čestitke!

Poroke

V Sydenhamu so imeli poročno slavnje v družini Ludvika in Marije Klakočar v soboto 20. avgusta. Nevesta je bila hči Marija, ki si je izbrala ženina litvanske narodnosti. Poročno slavnje so poleg mnogih slovenskih in litvanskih gostov počastili s svojimi pozdravi tudi trije duhovniki: Avstralec, Slovenec in Litvanec.

V Paddingtonu sta v soboto 27. avg. stopila pred poročni oltar ženin Bruno Prinčič iz Vipolž pri Gorici in nevesta Sonja Zorc iz Kozjan pri Divači.

Port Kembla je dne 27. avg. slavila poročno slovesnost: Ivan Košak, rojen v Ljubljani, je pripeljal pred oltar Hedviki Mali iz znane Malijeve družine istotam. Poprej so imeli dom blizu Maribora.

V Sydneyu pri sv. Patricku sta si obljubila zakonsko zvestobo dne 28. avg. Evgen Stikovič, Istrijan, in Mihaela M. Potočnik, doma iz vasi Žabice, Podgraje.

Vsem parom obilo sreče na skupni življenjski poti.

Smrtna kosa

V Redfern u žaluje Jože Žabar, primorski rojak, za svojo mlado ženo ki jo je šele pred tremi leti pripeljal pred oltar v Paddington. Rajna Magda Žabar je bila po rodu Makedonka, vzgojena v pravoslavni veri, pa je lani postala katoličanka. Že delj časa je trpela na slabokrvnosti in je nekaj tednov pred smrtjo morala v bolnišnico. Končno so jo poslali domov in se je štelu, da bo zdravje držalo. Po nekaj dneh je pa začutila novo slabost in zdravnik jo je poslal nazaj v bolnišnico, kjer je pa proti pričakovanju kar brž izdihnila v sredo 10. avg. Ker so njeni starši v Melbournu, so dali odpeljati truplo tja in pogrebne obrede je opravil p. Bazilij. Zalujočemu Jožetu naše najiskrenejše sožalje, rajnici naj sveti večna luč!

fant in dekle

NIKOLI VEČ!

I. Burnik

PRIZGAL SEM SI CAPSTAN IN PUHNIL belkast dim proti sinjini zračnega oceana.

Pozno je že bilo, jesenski sobotni večer. V kampu je bilo mračno in tiho. Preko pocinjenih pločevinastih streh se je otožno razlivala lunina svetloba. Nekje visoko med vejami gumijevca je skrivkavala sova.

Frido, moj prijatelj, je stal ob meni nesmiselno zamišljen, pogreznjen vase in tih. Sanjaril je, kakor jaz. Večerne sape so zadišale po domotožju, po mladosti, po sladkih podobah kraške vasi. Kako je pa tu vse prazno in puhlo! Stisnil sem ustnice, še zadnjič strastno potegnil in odvrigel čik.

"Frido, kam naj jo nocoj odrineva?"

"Spraušuješ, ha! Kakor da imava izbire na pretek!"

Zapel si je jopo, s prsti potegnil skozi nakodrane lase in odprl vrata Holdena.

"Vstopi!"

Motor je zabrnal. Po vijugasti poti med sencami stoletnih evkaliptov so se vrtela kolesa in prodirala v temo proti veliki tlakovani cesti.

Frido je ostro pritisnil na zavoro, sunkoma zavil na desno in polglasno siknil:

"Skoro bi ga bil povozil."

"Povozil — koga?"

"Ali spiš? Zajca vendar!"

"Pa zakaj ga nisi?"

Predal sem se sentimentalni harmoniji zibanja in zadišala mi je mastna kunčeva bržola — če bi je ne bil odnesel zajec s seboj, ko jo je ucvrl izpod koles...

Ura je bila deset in petnajst minut, ko sva privozila v mesto in je zablestel napis: "Hotel Terminus". Naj pogledam, kakšna je družba in kako je s prostorom. Frido je parkiral, izstopil in avto zaklenil. Ni imel pomislekov.

Hitro sem se vrnil in povedal:

"Še je prostora. Zelo mešana družba, živahna in razigrana."

Dražljivo naju je poščegetal vonj po močnem rizlingu, ko sva stopila v mračen, malce zatohel lokal.

"K orkestri se stisneva", sem šepnil.

"Ne!" je odbil Frido. "Ti dve dami tu kot nalašč čakata na naju. Poprašam".

Brez ugovora sem mu sledil. Predstavil je se-

be in mene, galantno odmaknil stolico in prisedel.

"Jaz sem Ruth", je rekla blondinka vitke postave. "Iz Berlina sem."

"Vi pa?" se je obrnil do rjavke. Bila je rdečelična, podsmehljiva, koketna, toda molčeca.

"Mary", je rekla Ruth.

"It doesn't matter", je odbila Mary.

Bobneči ritom rock'n rolla me je ujel v svoj vrtinec. Vino me je ogrelo. Natakak je moral še prinesiti in še.

"Driga draga..." je čez čas zatulil Frido in se zakrohotal. Pod mizo sem začutil mehko svilo, ki mi je vsiljevala svojo opolzko toploto. Vztrepetal sem, krepko potegnil skozi nozdrvi in se zazrl o oči bitju, ki je sedelo poleg mene. Kakor skozi kopreno sem videl kuštrave lase in zlohoten pogled. Trudno me je obšel okčutek, da iz oči v oči gledam pošast. Bilo je prepozno, zli duh nagonške strasti je opravil svoje.

Odpeljali smo se. Stekleni mesec je posmehljivo kazal svoj zadnji krajec in se odmikal; padal je navzdol in navzdol in utonil za hrib. Naprej od križišča smo zavili na levo in prišli med robidovje. Vozilo je dvakrat, trikrat poskočilo in obstalo kot pribito.

"Sabotaža!" je poltiho iztisnil iz sebe Frido, potem je bilo vse tiho. Obdajala nas je spokojna, že hladna noč. Zasoplo dihanje v neposredni bližini, iz spečih brajd tam zunaj žabje regljanje, pomešano z buhanjem vetra, podobno tistemu, ki sem ga bil vajen poslušati sredi kraških lokev vsako pomlad.

Prtajeno, povito še v svoj sen, me je ščemelo v oči jutro, ko sem si zapenjal srajco. Godrnjaje sem stikal za glavnikom, gorjupo izpljunil in povesil oči.

"Ne gre, ne premakne se!" je bolj zaklel kot povedal Frido. "V blatu smo."

"Naj grem porivat?"

"Še vprašaj!"

Porival sem, kolikor se je dalo, naprej, naj, pa spet naprej. Ni šlo in ni šlo. Frido je besno krel, brneči motor je jokal pod pritiskom plina. Zadnji kolesi sta se še in še pogrezali v blato.

"Kaj ti je danes? Saj bi otrok bolje porinil kot ti!"

Neslano opazko sem pogoltnil z bolečino. Že je hotel Frido izstopiti, ko sem krčevito stisnil čeljusti, zamižal, dvignil in porinil s tako silo, da je avto kar siknil naprej. Frido se je zadovoljno nasmehnil, vsi smo se oddahnili, jaz sem pa moral vendar še samega sebe izvleči iz smrdljivega blata.

★

Visok dan je že bil, ko sva se vračala v kamp. Poševno je bodlo sonce v zlatih barvah skozi veje evkaliptov in se porogljivo režalo. Ozebljen in moker sem sedel zamišljen v svojem kotu. Pekoča vest me je tlačila kakor mora in srečen bi bil, če bi se bil mogel razjokati. Moja praznja obleka je bila vsa blatna, še bolj uboga duša, ki jo je grizla krivda in občutek onemogle bede. Vse je bilo bolno na meni in v meni, kričal bi, da bi prevpil

grmenje motorja, pa iz ust ni bilo glasu.

Frido je močno slonel na vodilnik, truden in težki kladi podoben. Napenjal je motne oči in komaj lovil serpentinske ovinke, ki jih ni hotelo biti ne konca ne kraja.

Že čisto blizu doma je stresel z glavo in zabil:

"Kar je bilo, je bilo, spet smo doma. Ampak tisto obcestno blato si bom zapomnil, drugič bom pazil in zlepa ne več zapeljal v tako brljuzgo."

"In jaz se zlepa ne bom dal več zapeljati v gnilobo in izmečke propadle družbe," sem hitro dostavil, da si olajšam notranjo muko.

Nič ni rekel, morda se je čutil užaljenega na mojo burno opazko.

Molčala sva, le avto je brnel in pel svojo pot, njegova pesem je odmevala v moji glavi in duši:

"Nikoli več, nikoli več! Nikoli več!"

TRAGIČNA SMRT SLOVENCA V W.A.

Dr. J. Koce, Perth

Poziv in prošnja

Pokojni Albin se je ponesrečil izven redne zaposlitve, zato uboga vdova ne bo prejela odškodnine. Težak udarec zanjo in njene 4 mladoletne otroke! Najmlajši ima komaj 4 leta. Z ozirom na to sta pokojnikova prijatelja Stane Mavrič in Vinko Grošelj sprožila nabiralno akcijo in med rojaki že zkrala £ 85-5-0, pa nabirke s tem nista zaključila.

Ker so pokojnikovi prijatelji in znanci razkropljeni po vsej Avstraliji, jih prosimo, da se tudi oni spomnijo težko prizadete družine s svojim prispevkom. Darove lahko pošiljate na vdovin naslov: Pavla Paušin, Branch Cirkus, Jandakot, W.A., lahko pa tudi na naslov: Dr. J. Koce, G.P.O. Box 670, Perth ali pa na MISLI v Sydneyu.

Že vnaprej vsem najlepša hvala in Bog povrni. Žaljujoči vdovi bo s tem najlepše izraženo naše iskreno sožalje. Pokojnega Albina se pa spominjamo v molitvi!

SMRTNO SE JE PONESREČIL dne 7. avgusta 1960 v Wyndhamu, daleč na severu Zahodne Avstralije rojak ALBIN PAUŠIN, star 39 let. Doma je bil iz vasi Robedišče, žup. Logje, obč. Breginj. Z ženo Pavlo in takrat 3letnim Valterčkom je pred 10 leti prišel v Avstralijo.

Zaposlen je bil v Fremantlu pri eni največjih firm za izvoz mesa. V aprilu letos je šel s svakom Jožetom Cencičem, ki je tudi iz Robedišča, na sezonsko delo v Wyndham, kjer so velike klavnice. Dne 7. avgusta niso delali. Svak ga je vabil na ribji lov, pa je odklonil, češ da je utrujen. Proti večeru se je svak vrnil, pa Albina ni našel. Začelo se je iskanje in dobili so ga mrtvega v veliki hladilnici. Očividno je šel vanjo po sneg, ki se nabira v ceveh do 30 čevljev visoko, pa mu je spodrsnilo in se je pri padcu smrtno ponesrečil. Pokopali so ga takoj drugi dan. Pogreba se je udeležilo nad 200 ljudi. Saj je pa bil pokojnik tudi povsod priljubljen, vesel v družbi, vse ga je imelo rado. Lahko si mislimo, kako je novica zadela Albinovo vdovo, ki je šele poldrugo uro po pogrebu prejela telegram s žalostnim poročilom. Izrekamo ji iskreno sožalje.

Misli, September, 1960.

“POD BOŽJO MISLIJO SMO”

“SKRIVNOST” TRPLJENJA

MLAD ČLOVEK, KRITIČEN DUH, JE BRAL v knjigi podoben napis. Zmigal je z rameni in rekel:

“Zakaj pa pišejo in govoré, da je trpljenje skrivnost? Saj ga je povsod polno. Vidimo ga, slišimo o njem, z vsemi petimi čuti ga dosežemo. Nič skrivnostnega ne vidim v njem.”

Fant je bil mlad, zdrav, dobro se mu je go-dilo. Poznal je trpljenje okoli sebe, sam ga še ni okusil. Trpljenje, ki je zadevalo njegove bližnje, je sprejemal kot nekaj samo po sebi umevnega; njegga osebno se ni tikalo. Ni mogel razumeti, za-kaj naj bi se trpljenje imenovalo — skrivnost.

Trpljenje postane skrivnost, ko zadene tebe samega in se začne spraševati: Zakaj, odkod, čemu? Razmišljaš, ugibaš, pa vedno bolj ugotavljaš, da nihče ne more dati tako jasnega odgovora, kot na primer na vprašanje: Zakaj sonce zjutraj vzhaja, zvečer zahaja?

Ni pa nujno, da ti trpljenje postane skrivnost šele takrat, ko ga občutiš na lastni koži. Če trpiš tebi ljubo bitje, trpiš z njim tudi ti, duševno trpiš, čeprav telesnih bolečin nimaš. Če si svojo ljubezen raztegnil na vse ljudi, ko veš, da je vsak človek tvoj bližnji, prijatelj ali sovražnik, če si torej “človekoljub”, boš ob vsakem človeškem trpljenju tudi sam trpel — duševno. In ne boš mogel mimo vprašanj: Zakaj, odkod, čemu? Zaveš se, da dokončnega odgovora ni, trpljenje ti postane — skrivnost.

Ob skrivnosti — pohujšanje

Ker si veren človek, ob misli na trpljenje — lastno ali tuje — ne moreš mimo Boga. Zakaj Bog to dopušča? Zakaj Kristusovo odrešenje ni prepodilo s sveta trpljenja? Vse te grozote ne morejo biti zgolj za kazen. Iščeš pojasnila, pri ljudeh in v knjigah tipaš za primerno razlago. Pre-dte stopi odgovor: Na svetu ne bomo nikoli do konca razumeli, ta skrivnost nam bo jasna šele v večnosti, do dna jo razume Bog, nam jo je le deloma razodel. Skrivnost!

Bog torej dopušča trpljenje, dopušča pa tudi — skrivnost! Zakaj? Človek vpije po odgovoru, Bog ga ne da. Pohujšanje!

Spomnimo se spet na Joba. Toliko je klical Boga na odgovor, da ga je res priklical. Prišel je in spregovoril. Zdaj torej bo Job dobil pojasnilo, sam bo zadovoljen in drugim bo lahko povedal. Razlago iz božjih ust!

Toda ko je Bog spregovoril, je nametal samo kopico novih vprašanj, drugačnih od Jabovih. Takih, da Job ni vedel odgovora. Moral pa je ob njih priznati in občudovati božjo modrost. Trpljenje je ostalo skrivnost. In ker je trpljenje ostalo skrivnost, je ostala tudi možnost pohujšanja ob skrivnosti trpljenja. V trpljenju mnogim začne omahovati — vera. Zakaj Bog ne pojasni, da bi že tu razumeli do dna? Zakaj se moramo zadovoljiti s skoraj edinim odgovorom: Bog že ve, kaj dela, njemu prepustimo!

In se tudi veren človek — pohujšuje.

Trpljenje ni ednina skrivnost

V mislih imamo verne ljudi, zlasti katoličane, ki so v svojem življenju leta in leta — dokler se niso srečali s trpljenjem — z lahkoto in brez pohujšanja sprejemali celo vrsto verskih skrivnosti.

Da je Bog sam od sebe od vekomaj in bo ostal nespremenjen vso neskončno večnost — ali ni že to velika skrivnost? Kolikokrat so o tem slišali, razmišljali, sprejemali s ponižno vero — ni jim bilo v pohujšanje.

Da so tri osebe v enem Bogu — skrivnost presv. Trojice — ni jim bilo v pohujšanje, čeprav so vedeli, da ti verski resnici s svojim človeškim umom niti površine ne prederoš, kajšele, da bi ji prišel do dna. Tisoč in tisočkrat so se že pokrižali: V imenu Očeta, in Sina in Svetega Duha. Pa se niso pohujšali — vsako pokrižanje jih je le še bolj utrdilo v ponižni veri.

Presveto Rešnje Telo! Navaden kruh se spreminja v Telo Kristusovo, navadno vino v njegovo Kri. Oboje molimo, oboje prejemamo, uživamo! Kaj pravi na to človeški razum? Nič drugega — skrivnost je!

Zakaj Kristus ni "pojasnil", ko ko so se poslušalci spraševali: Kako vendar more to biti?

Ali ni Kristus — Sin božji — ob tej priložnosti precej podobno postopal, kot Bog Oče nampram Jobu? Namesto pojasnila in razlage je tudi Kristus postavil svoje lastno vprašanje, veliko in pretresljivo:

"Ali hočete še drugi oditi?"

Hotel je, da ostane skrivnost. Nekateri so se pohujšali in odšli, drugi se niso pohujšali in so ostali. Eno so razumeli: Take silne božje skrivnosti človeški um ne more razumeti...

Milijoni in milijoni katoličanov še danes enako — razumejo. Pravo razumevanje prepuščajo Bogu. Verujejo v Boga, verujejo v njegove besede, verujejo v njegove naredbe. Ne pohujšujejo se.

Toda to ne — boli!

Pravkar omenjene skrivnosti naše vere ne bolijo, zato se ob njih ne pohujšujemo. Trpljenje pa

— boli... zato boli tudi skrivnost trpljenja in povzroča pohujšanje.

Saj to je tisto! Morda smo pa prav zdaj nehote odprli majhno linico v skrivnost trpljenja: pravo preizkušnjo vere prinese šele trpljenje. In zakaj ne bi smel Bog naše vere, ki jo pred njim spoznavamo, od časa do časa postaviti na tehtnico?

Morda smo take verske skrivnosti, ki nič ne bolijo, v življenju prelahko, bolje rečeno: prelahkomiselno sprejemali. Zaradi tega, ker nas je pač "mati tako učila". Zaradi tega, ker smo bili pač tako poučeni v šoli, cerkvi, katoliško vzgojeni. Pozneje se nismo poglobljali v te skrivnosti, ni se nam zdelo potrebno, ker pač to niso — boleče skrivnosti.

Skrivnost trpljenja — boli! Zato jo je teže prepuščati Bogu, hočemo jo sami razložiti, kličemo in sprašujemo: Zakaj, zakaj? In se pohujšujemo, vsa vera se nam utegne zamajati, Bog se nam nenadoma zazdi drugačen, vse njegove skrivnosti drugačne.

V resnici smo le, mi postali drugačni. Lahkomiselnost in površnost sta odšli od nas, novi pogledi v smisel življenja so se nam odprli. Zato globoke duše spoznavajo v trpljenju — dar božji.

"Ali hočete tudi vi oditi?"

Pismo o božji previdnosti (Dr. Alojzij Odar v Duh. življenju)

Odgovori na ugovore

"TODA JAZ TEH BOŽJIH MISLI ne razumem in božjih potov nikjer ne vidim." Sv. Pavel ti odgovarja: "O, človek, kdo si vendar ti, ki bi se obgoval Bogu? Bo mar rekel izdelek tistemu, ki ga je izdelal: Zakaj si me tako naredil? Ali nima lončar oblasti nad glino, da iz iste snovi napravi eno posodo, ki je v časti, in drugo, ki ni v časti?" (Rim. 9,20-21).

"Če pa jaz ne vidim potov božje previdnosti!"

Odprti oči in opazuj. Mnogi ne vidijo, ker videti ne morejo. Mnogi ne vidijo, ker videti ne morejo. Njihovo oko je pokvarjeno. "Svetilka tvojega telesa je oko. Če je tvoje oko zdravo, bo vse tvoje telo svetlo. Če pa je tvoje oko pokvarjeno, bo celo tvoje telo v temi. Če se torej tvoja notranja luč stemni, kolikšna bo tema?" (Mt. 6,22-23).

Strast in greh in zaverovanost v zemljo stemnijo notranjo luč v človeku. Zato mnogi ne vidijo božjih potov.

Če v svojem lastnem življenju ne moreš prepoznati božje previdnosti, beri življenjepise svetnikov, morda sv. Janeza Boska, sv. Terezije Deteta Jezusa ali kateregakoli modernega svetnika. Pri svetnikih, ki so točno odgovarjali na božje kli-

ce, se previdnost božja veliko bolj jasno kaže, kakor v življenju drugih ljudi. Spoznal boš otipljivo, kako je Bog dober in skrben. Razumel boš polagoma Pavlov vzklik:

"O globočine bogastva in modrosti in vednosti božje! Kako nedoumljive so njegove sodbe in neizsledna njegova pota! Zakaj kdo je spoznal misel Gospodovo? In kdo je bil njegov svetovalec?" (Rim 11,33-34).

Nato pa obrni pogled v lastno življenje in tudi tam boš našel skrb božje previdnosti. Saj njena pota navadno niso izredna in čudežna: redno dogajanje Bog podreja načrtom svoje previdnosti. Končno pa doseže namen, ki ga je hotel.

"Ko pa je na svetu toliko nesreč, trpljenja in greha! Kako se to sklada z božjo previdnostjo?"

Zakaj bi se ne moglo? Ali ne vemo, da ta svet ni popoln? Ali ne verujemo, da je zaradi greha prišlo nad naravo prekletstvo in da "stvarstvo božje željno pričakuje razodetja božjih sinov", kot piše sv. Pavel?

Ta svet ni popoln. Bog ga vodi tako, da posamezno služi celoti. Zato so nesreče razumljive in prav nič v nasprotju z božjo previdnostjo.

(Pride še.)

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij

JE BELA CESTA UGLAJENA...

Ljubka cesta vodi skozi Potok proti Stični. Na eni strani sega prav do nje zaraščen hrib, na drugi se vije potoček, ki žene Pintarčkove mlinске kamne. Šele pred prvimi hišami v Gaberju se prav razširi in pripelje v Stično mimo sivih zidov starodavnega samostana.

Tonček je pot dobro poznal. Odkar je nosil hlače, je bil često na njej. Vsak grmiček mu je bil znan in domala vsako drevo ob njej je že okušalo ostrino njegovega noža.

"Tonček! Tonček!" ga je velikokrat poklicala mati Marijana. "V trgovino!"

Nikoli se ni potuhnil za hlevom, kot se je znal Janez. Mamo je treba ubogati, to je prvo. Drugo pa, da je trgovina vendar v Stični in četrturna pot mine, kot bi mignil. Navadno se mu je pridružila tudi Nežika in sta jo skupaj mahnila objeta krog vratu in med veselimi petjem, da je ves Potok odmeval.

"Tonček, kaj bova šla tudi k cunjarici Pajkovki?" ga je vprašala sestra.

"Kakopak!"

Res sta v Gaberju zavila k ženici, ki je svoja mala gosta dobro poznala. "Kaj bi pa vidva rada?" se jima je že na pragu ljubeznivo smejala.

"Pangeljce," je koj povedala Nežika.

"Potem pa kar naprej!"

Pajkovka se je preživljala s tem, da je po hišah pobirala stare cunje in dajala zanje šivanke in sukanec ter drugo drobnarijo. Ljudje so jo imeli radi, ker je bila poštena od nog do glave. Mnogo vasi je obredla in ker je od časa do časa odkrevsala s svojo zbirko cunj celo v Lpubljano ali Novo mesto, so ji radi naročali to in ono. Vse je oskrbela in uredila. Doma v Gaberju pa je imela kramarijo, kjer so otroci kaj radi stikali med šaro. Dekletom je šlo zlasti za prstane, ki jih je imela celo zbirko in prav poceni. Napuhnjence! Tudi Neža je bila taka, dočim je Tonček rajše ogledoval dolgo vrsto lesenih konjičev, ki so imeli namesto repa piščalko. A vsem obiskovalcem so zlasti dišali piškoti iz lecta in sladkorčki, ki so se kar sami stopili v ustih. Prodajala jih je na večje praznike tudi na stojnici pred cerkvijo, toda tam

so bili dražji kot doma, kjer je navadno dala katerega povrhu.

Seveda so otroci vselej dobili od cunjarice razne odrezke blaga, ki so jim rekli "pangeljci".

"Tak sta zopet enkrat vidva pri meni," je ženica Tončku in Nežiki že dajala šop pisanih trakov.

Ko bi imela kaj denarja za sladkorčke, bi se dalj časa zadržala. Tako sta se samo zahvalila za pangeljce, dobila vsak pol sladkorčka zastonj in stekla proti Stični. Da nazadnje še ne pozabita, po kaj so ju mati poslali v trgovino!

Cunjarica Pajkovka je s prijaznim smehljajem gledala za najmlajšima iz Potoka. Gotovo je precenjevala, koliko sta se potegnila od takrat, ko sta pri njej bosa pričakala — snega.

Nista imela dosti nad štiri leta, ko sta že z roko v roki priromala k njej. Sprva z Ančko in Ivanko, potem tudi sama. Še dobro se ju spominja. Tistikrat sta pritekla takoj po kosilu, Dasi je bila že pozna jesen v deželi, sta bila bosa. Saj njuni nožici še nista pomerili čevljev. Tako dolgo sta izbirala pisane trakove in se z njimi igrala za pečjo, da je izpod sivega neba začelo naletavati. Pod večer je bilo že vse belo, otroka pa bosa pri njej. Iz Potoka so prišli ponju z vozom...

★

"Tonček, Nežika!... V trgovino!" je mati zopet poklicala.

Neže ni bilo nikjer, pač pa je priteknel dečko. "Kaj bom prinesel?"

"Tu imaš steklenico. Dve merici olja prinesi. Pa hitro, ker mi ga je zmanjkalo za solato!"

Tonček je dobil nekaj drobiža in steklenico. Takoj se je pognal čez mostiček na cesto. Mati so rekli, da se mudi. Torej mora teči, da ne bo do hudi...

Hitro je bil v Stični.

"Olja!" je povedal prijaznemu trgovcu in dobil od njega poleg skoraj polne steklenice tudi podobico s širokim, lepo izstriženim robom.

"Boglonaj!" se je zahvalil in stekel iz prodajalne. Toda pot domov se je bolj vlekla. Kar ni in ni hotelo biti zadnjega ovinka. Saj so se Tončkove misli izgubile Bog si ga vedi kje. Mimogrede je pozabil na mater, ki čaka na olje...

Tonček se je danes spomnil stare beračice Poharice, občinske reve, ki prosjači po stiški okolici in se tudi v Potoku večkrat oglasi. Saj je prijazna, le otrok, ki ji nagajajo, ne more. Pregarja jih, kjer jih dobi, in jim žuga s svojo grčevko. Hodi pa skrivljeno, da bi kmalu ne videla za ped pred svojim nosom. Saj gleda z glavo skoraj v svoj strgani čevelj... Takole!

In Tonček je — ne da bi se zavedal — oponašal Poharico: ukrivil je hrbet in globoko priklonjen nadaljeval pot.

Nenadoma pa: Plenk!...

Steklenica, ki jo je nosil v desnici, se je preve približala tlom. Udarila je ob kamen, ki je gledal iz ceste. Črepinje so zažvenketale med lužo olja v pesek in Tonček je preplašen obdržal med prsti samo steklenični vrat...

Potem pa v vek. "Mati ga čakajo, ko se jim mudi," se je spomnil naročila, "on pa na cesti oponaša beračico. Kazen božja, da je s steklenico zadel ob kamen!" Kazen!

Toda tej sledi še druga — materina. Mati bodo segli na polico po šibo in bodo sprašili njegove hlače. Joj! Ze zdaj ga skeli.

In sklenil je, da se ne prikaže v vežo. Domov je stekel po bližnjici čez brv in naravnost pod kozolec, kjer so imeli shranjen zapravljenček. Voz je imel sedež na privzdigo, pod njim pa prostor, v katerega je drobni Tonček kaj lahko zlezal. Sicer je moral ležati skrčen, a vendar si je izbral to skrivališče za svoj beg pred materino palico. Pokril se je s sedežem in globoko vzdihnil. Najraje bi umrl. Potem bi ga našli mrtvega in vse bi bilo odpuščeno. Ah!...

Mati Marijana je zaman čakala svojega Tončka. Ni in ni se hotel prikazati izza ovinka. In tako se je mudilo s pripravo solate.

"Nesrečni otrok! Gotovo je zopet pri Pajkovi ali pa se igra kje na cesti."

Ker ga le ni bilo od nikoder, je poslala za njim Ančko.

Sestri ni bilo treba daleč. Takoj za ovinkom

Misli, September, 1960.

je zagledala sredi ceste mastni madež in razbito steklenico. Vse ji je bilo jasno. Brata pa nikjer...

In ga tudi ni bilo na spregled prav do mraku. Ležal je pod sedežem očetovega zapravljenčka in čakal smrti, ki ga je pustila na cedilu. Vse ga je že bolelo od ležanja in pošteno mu je krulilo v želodcu. Zlasti še, kadar se je spomnil, da je bila danes na mizi njegova najljubša jed — mlečna kaša... A strah pred palico ga je držal v precepu.

Od časa do časa je privzdignil pokrov in pogledal skozi špranjo. Zdaj bo prišla noč in morda se ga bodo mati le usmilili in mu prizanegli.

Kmalu je slišal presunljive klice: "Tonček, Tonček!..."

Vse popoldne so ga čakali. Ker ga le ni bilo od nikoder, jih je začelo skrbeti.

"Da se mu ni kaj pripetilo," je plašilo mater. "Skril se je, ker se boji, da bo tepen," je med smehom uganil oče.

Toda z mrakom so se povečale tudi skrbi. Materina ljubezen je našla drug vzrok: "Morda je padel v potok..."

Iskali so ga okrog mlina in hiše, a hlapec in Janez sta morala ob potoku po dolini.

Medtem je mali grešnik le privzdignil sedež na očetovem koleslju ter prihuljeno stopil na hišni prag. "Mama, lačen!..." je zavekal.

Takoj je dobil svojo skodelo mlečne kaše, ki ga je vse popoldne zastoj čakala na ognjišču. Nič ni bil tepen, le mati mu je rekla, preden se je skobacal na peč spat: "Veš, Tonček, drugič pa ne bo brez šibe!"

No, drugič bo tudi on bolj pazljiv. In stare Poharice ne bo oponašal nikoli več! Naka, nikoli več!

Črepinje so zažvenketale...

MOJ OBISK V TASMANIJI

P. Bazilij, Melbourne

POPOLDNE SEM SE IZ DEVONPORTA ODPRAVIL proti Launcestonu. Ker je to glavna cesta proti Hobartu, je seveda tlakovana in nič ne zastaja za viktorijskimi. Vije se po slikoviti tasmanški pokrajini. Mimo mene so brzeli prijazni zeleni grički, gozdovi so se menjavali s poljem, v ozadju na desni pa vidiš planine. Da, ravno gore Tasmanijo napravijo še bolj podobno naši domovini.

Prometa ni bilo veliko. Farmarske hiše niso preveč pogoste, pa tudi naselij na tej poti ni ravno veliko. Kakor sem opazil tudi kasneje, ima domala vsako večje naselje tudi nekaj starih, iz kamnitih blokov zidanih hiš in gospodarskih poslopij. To so bile prve bele postojanke v deželi — natrpene s kaznjenci, ki so jih seveda tudi gradili. Precej poštnih poslopij sem videl, ki imajo novo, moderno pročelje; ko pa greš gledat hišo od strani, vidiš, da je samo pročelje novo, dočim je hiša sto let stara bivša hiša kaznjencev.

Ko bi te stare hiše znale govoriti, kaj vse bi nam povedale. A danes so neme priče začetka emigracije v deželi, ki danes sprejema toliko naših izseljenskih družin.

Nekaj milj pred Launcestonom je vzbudila mojo pozornost katoliška cerkev, ki je prav gotovo ena najmodernejših, kar sem jih kdaj videl. Opisoval je ne bom, ker vem, da se mi ne bi posrečilo. Človeku se zdi, da je stavbenik po pomoti ravno narobe postavil streho na zidove. Kdor je videl moj film o Tasmanji, bo vedel, kaj mislim pove-

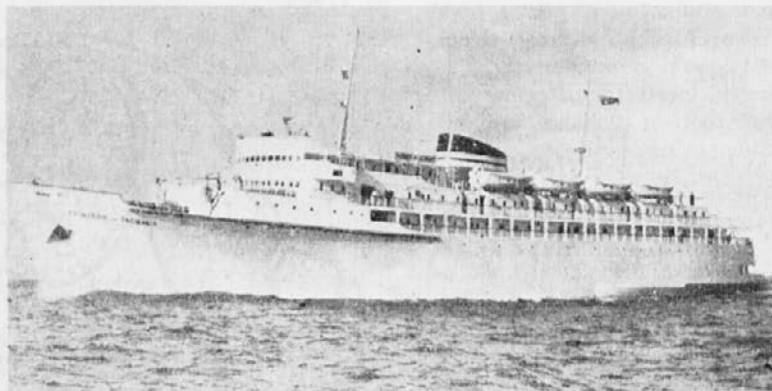
dati. Je pa cerkev okusne notranjosti in ne gre tako daleč, da bi se v njej človek raztresel namesto zbral pri molitvi. Moderna umetnost se mi zdi včasih res prava podoba človeka našega časa, ki ima prazno srce in ne zna več pogledati kvišku k velikemu Umetniku življenja.

Pri tej cerkvi sta me čakala avstralski sobrat Alfonz, ki je župnik v Launcestonu, in p. Rok, hrvaški kaplan v Sydneyu. P. Alfonz se je bal, da bi "ne našel naše redovne hiše". Moral sem se smejeti njegovi skrbi. Pač ne pozna posla izseljenskega duhovnika, ki mora stokrat iskati naslove. No, saj je res lepše lepo voziti za avtom, ki ti kaže pot. Kaj takega se ne zgodi vsak dan. S p. Rokom sva se pa srečala že v Melbourneu in se zmenila, da si po Tasmaniji skupno utirava pot. Svojega konjička ni mogel spraviti na ladjo, ker mesta ni rezerviral, in se je tako pridružil moji "ekspediciji". Od Launcestona dalje bova potovala skupaj: jaz bom iskal Slovence, on Hrvate. Kar naprej!

To noč mi ni bilo treba prespati v avtu, kakor tolikokrat na potovanjih po Južni Avstraliji. Spal sem v mestnem župnišču — v škofovi sobi. Kar razvadili me bodo v Tasmaniji! Zjutraj sva s p. Rokom naredila načrt za naslednje dni. Najprej nas je seveda čakala —

Pot preko planin

Launceston je drugo največje mesto v Tasmaniji in ima 54.000 prebivalcev. Pridobilo si je na-

PRINCESS of TASMANIA

slov "Garden City" in rekel bi, da to ime kar zasluži. Leta 1806. ga je ustanovil ob reki Tamar Governor Paterson. Komaj nekaj minut hoda iz središča mesta je dohod v čudovito skalnato sotesko z imenom Cataract Gorge, ki je zelo podobna našemu Vintgarju, le manj divja. Po soteski si med skalnatimi čermi utira s slapovi pot South Esk, med pečinami in vodo pa se vije zavarovana pot za številne obiskovalce.

S p. Rokom sva v to dolinico samo "pukakala", saj nisva hotela izgubljeni časa. Iskala sva ljudi. On je staknil enega svojih, meni se pa pri najboljši volji ni posrečilo. Čul sem, da je nekaj Slovencev, kje so in kdo, pa mi je za enkrat ostala zapečatenjena knjiga. Pač pa sem v farni krstni knjigi našel ime slovenskega para, ki se je tu pojočil, pa izginil baje na severno tasmansko obalo.

Launceston je ostal za nama. Ali bo šlo gladko proti Queenstownu? Pač prvič na tej poti čez planine in še strašili so naju pred odhodom, da bo morda cesta zametena in bi potrebovala na kolesih verige. Še brez snega se ne da voziti hitreje kot 25 milj, treba je imeti dobre gume itd... Vsa ta svarila so mi šla po glavi, ko sva brzela po tlakovani cesti proti Deloraine, tam pa zavila na netlakovano pot proti levi — planinam naproti.

Pot se je hitro dvigala. Sleherni ovinek mi je pokazal novo lepoto. Vedno hujša divjina, čudovita božja narava, blažen mir, ki ga mesta pač ne poznajo. Vreme pa vedno lepše in prav nič ni kazalo, da bi se začel kak snežni metež. Le vrhovi gora, so bili delno pokriti s snegom, da so bili še lepši in bolj naši. Gozd pa je polagoma prešel v pravi planinski svet. Nič čudnega, saj je bila cesta že visoko v gorovju, ki se imenuje Great Western Tiers. Za nekaj milj smo bili spet v megli in začelo je rositi. Ko pa smo prišli do Velikega jezera (Great Lake) na planoti (Central Plateau) sredi gora, je zmagalo sonce ter nam nudilo krasen razgled. Jezero leži 3250 stopal nad morsko gladino in je pravi raj za lovec in ribiče. Naš konjiček se je ustavil seveda samo za kratek filmski posnetek, pa mimo jezera odbrzel dalje. Cesta se je spuščala navzdol, pa se spet dvigala in vila mimo gora, brzela preko potokov in nam spet odkrivala nove lepote. Čudovit je pogled na Cradle Mt. (5069 stopal) in Mt. Olympus (4680 stopal), King William Range pa je s svojim sedlom kar podoben našim Kamniškim planinam.

Med Derwent Bridge do Queenstowna doseže cesta svojo najvišjo točko (2720 stopal) pri Mt. Arrow-smith. Od tu pa se v ostrih in številnih za-

vojih spušča v Surprise Valley, hjer se ti odpre čudovit pogled proti jugu na Franchman's Cap (4756 stopal).

S p. Rokom sva za šalo in iz radovednosti začela šteti ovinke. V razdalji šestih milj sva jih našla — 72. Na eni strani visoka stena, na drugi globok prepad. Cesta pa ozka, da bi komaj srečal drug avto. Vendar je konjiček kar dobro vozil in se pognal preko široke doline, da se pripravi na zadnji naskok: cesta se dviga ob pobočju rdečkastih gorskih mas, na drugi strani pa se nam globoko v kotlu prikaže Queenstown s svojim rudnikom bakra, ki je eden največjih pod angleško krono.

No, pa smo jo srečno privozili. Res je avto z nami vred prerukalo do kraja, a je bilo vredno. Še bolj vredno pa bo, če najdem kaj slovenskih ovčic v tej pustinji...

V Queenstownu

Župnik naju je lepo sprejel. Že poročna in krstna knjiga mi je razodela nekaj slovenskih imen. P. Rok je imel sicer več sreče, a tudi jaz nisem prišel tako daleč zastoj. V barakah za samce sem našel Jeklarjevega Franca z Bleda, v naselju samem pa Vadjalovega Janka iz Ilirske Bistrice. Gorenjec France mi je pravil, da je že vse vrhove obredel, ki mu vsaj delno nadomeščajo gorato domovino. Nato sem zvedel za brata Jožeta in Franca Gašperšiča (iz premske župnije), ki sta si, poročena s tasmanskima sestrama, tukaj ustanovila lastno ognjišče. In vsakdo je vedel povedati še za koga, ki je bil tu, pa je zdaj menda tam in tam, Za nekatere sem dobil samo krstno ime, a morda bo prišel čas, ko jih bom našel. Vsekakor danes vem, da je že precej Slovencev šlo preko Queenstowna in se spet izgubilo nekje na tasmanskem otoku. Katere pa sem srečal sem jih s slovensko besedo prijetno presenetil.

Naslednji dan je hitro potekel, saj iskanje vzame neverjetno dosti časa. In slučajno sem zvedel še za enega Slovence. Samo to so vedeli, da mu je ime Franc, da ima avstralsko ženo in da je cestar med Queenstownom in Strahanom.

Strahan leži južno od Queenstowna ob morskem zalivu Macquarie Harbour. Cesta ni dolga, a zavojev spet, da je strah. Pa sem kar laže vozil po njej v mislih, da jo slovenska roka neguje in popravlja. Za vsakim ovinkom sem pričakoval, da bom videl cestarjevo karavano ali pa srečal celo njega samega. Pa nič! Končno smo imeli le še nekaj milj do Strahana, ko je izza grmičja prišel mož z lopato in zaprosil, ako bi ga potegnili pro-

(Dalje str. 283)

Avstralsko čudo — drevo bavbav

ŽE SAMA SLIKA VAM POKAŽE, da je to drevo zelo strahu podobno. Tu napisane točke vas bodo še bolj prepričale.

PRVIČ: Pregovor pravi, da je strah v sredi votel, okoli ga pa nič ni. Skoraj čisto tako je to drevo. Njegovo deblo je vedno votlo, pa ne da bi strohnelo, po naravi in pri polnem zdravju je votlo. Votline pa ne obdaja okoli in okoli les, ampak skupaj zrasla rastlinska vlakna. Tedaj res drevesa tudi "okoli" ni kaj. Skoraj kot — strah!

DRUGIČ: Avstralski črnici so dali drevesu ime "baobab". Ni znano, kaj ta beseda pomeni, je pa zelo podobna naši — bavbav!

TRETIČ: Avstralski Angleži so dali drevesu ime: Prison tree. Kako bi to rekli po naše? Drevesna ječa — drevesni zapor — keha — prižon? Morda: drevo-jetnišnica? Če ni poleg drugih strahov tudi ječa bavbav, kaj naj še bo?

Zdaj ostanimo pri tretji točki!

Pred desetletji so bili stiki in odnosi med belimi in črnimi Avstralci vse bolj napeti kot so v naših dneh. Črnici domačini so se malo menili za posttave in zakone belih prišlekov, ti so pa zahtevali pokorščino črki in duhu postave. Domačin, ki se ni držal postav, je bil zločinec in so ga pozvali pred sodišče. Oblast je poslala med črnice

četo policajev ali vojakov, ki so morali zločince poloviti in jih prignati pred sodni stol belih. Poloviti jih morda ni bilo pretežko, saj so imeli vojaki puške in smodnik, črnici so se rajši vdali kot se pustili postreljati. Vojaki so jih zvezali in odvedli iz puščave v mesto. Dostikrat so vzeli s seboj tudi kaj drugih črncev, ki so bili sicer nedolžni, pa so bili potrebni sodišču za priče.

Tu se začenjajo težave. Sto in sto milj dolga pot, železnic ni, avtomobilov še manj, aeroplanov že celo ne. Saj še poštene ceste ni, da bi konjiček hi-hot potegnil zločince na cilj. In kje naj vojaki spravijo možakarje čez noč, ko ni nikjer na goli planjavi ne hiše, ne šupe, ne barake, ki bi ponoči sprejela obtožence pod varno streho? Res so siromaki zvezani, pa bi se le komu posrečilo zbežati, morda bi se znal celo okovov znebiti...

Pa glejte, tu je priskočilo na pomoč čudno drevo — bavbav! Oblasti so dale v deblo izsekati vhod, vanj so pritrčili železne zapahe, pognali zločince v drevesno praznoto, pritrčili zaporo — do jutri zjutraj vsem lahko noč!

Kar po tucat ljudi so mogli spraviti v nekatera drevesa. O enem je zapisano, da jih je držalo 18, mogli so seveda samo stati pokonci — pač po vsem, kar si lahko mislimo — bavbav drevo!

The gigantic, bow-like stem of a "baobab"

*near Derby could accommodate
12 prisoners.*

Misli, September, 1960.

Bizzio

Taka drevesa še danes stoje visoko gori v Zahodni Avstraliji (W.A.), za ječe ne služijo več. Njihova debelost je od 50 — 60 čevljev, votlina je v premeru 12 čevljev, visoka pa 18. Za ventilacijo je bilo treba odkrehniti kako vejo pri vrhu, pa je nastala primerna odprtina za zrak.

V tistih časih, ko so drevesa za ječe služila, so oblasti tako "obdelale" celo verigo baobabov, kak dan potovanja narazen. Vojaki zganjači so v mehko skorjo drevesa vrezavali svoja imena ali vsaj začetnice svojih imen. Dostikrat tudi datum, kdaj so tam prenočili. Nekaj takih vrezov kaže tudi drevo na naši sliki.

Pa še nekaj pripomb o naravnem življenju teh čudnih dreves.

Njihovi listi so veliki kot jih imajo zeljnate glave. Veje in včasih tudi deblo se maličično v ta-

kih skrivenčenih oblikah, da je celota manj podobna drevesu kot pravljičnemu gozdnemu bitju — bavbav! V posebno čast temu drevju je pa treba povedati, da so prava zakladnica — vode! Vlaknato deblo, obod prav za prav, jo srka iz zemlje in ji ne dovoli izhlapevanja, pa naj bo sonce še tako vroče, puščava pa suha kot poper. Žejen popotnik z nožem navrta luknjo, se vsesa vanjo in poživil se je kot pri studenčku pod skalo!

Za večnost pa tudi bavav drevesa niso. Prej ali slej jih starost zagrabi. Razpadati začno ob koncu najtanjših vejic, ki se razkoljejo v dvoje in se povesejo kot zmočena lepenka. Ta proces gre naglo navzdol in vse deblo nazadnje razpade v nekake "mucke", kot se zarede človeku pod posteljo, če sobo vsakega pol leta enkrat počedi.

Čudno, čudno je avstralsko drevo bavbav!

IZ SYDNEYA V PERTH (s str. 268)

Med našimi zlatarji

Majska in junijska številka MISLI sta opisali Kalgoorlie zelo posrečno. Zadosti je bilo povedano tudi o naši slovenski službi božji, ki je s svojim dobrim obiskom in verskim navdušenjem spodbuden zgled večjim slovenskim naselbinam.

Zbrali smo se v Zorzutovi hiši na filmski večer in gledali slike iz življenja Slovencev v vzhodnih krajih. Marsikdo je spoznal svoje prijatelje od doma, iz taborišča ali z ladje.

V svoji sredi smo ta večer pogrešali go. Marijo in vse Jazbarjeve. Kaj jih je zadržalo? Ge. Mariji se je pripetilo nekaj, kar se ji ni niti v velikem glavnem mestu Venezuele: na poti do Zorzutovih se je izgubila. Nikakor ni mogla najti hiše, morala se je vrniti. Jazbarjevi so pa do hiše srečno prišli, ko se je predstava že vršila. Bilo je pa vse temno, nobeno okno razsvetljeno, Zorzutovi že spijo, pa so razočarani odšli. Niso se domislili, da se film razkazuje v temi, ne pri luči! Marijin in Jazbarjev dogodek naj bo nam vsem v nauk: Zmota in prevara sta prvotno v naši predstavi in misli, torej v nas samih. Zato ne smemo in ne moremo dolžiti drugih!

Naši rojaki v Kalgoorliju ne skrbijo samo za svoj gmotni napredek, veliko skrb posvečajo vzgoji otrok. Nobenih žrtev se ne strajajo, da jih pošiljajo v katoliške šole. Pa ne samo v nižje, višje

šolanje je naravnost pravilo. Jazbarjeva Ana na primer je dosegla svoj "leaving" — zrelostni izpit — z odliko in se zdaj pripravlja na univerzi Perth za poklic profesorice. Zverkova Hilda se je pa na letošnjem katoliškem družabnem večeru, ki je v Kalgoorliju vedno velik dogodek, začudenemu občinstvu predstavila kot debutantka v izbrani noši in z izredno okusnim obnašanjem, da je zasenčila dolgo vrsto drugih debutantk in bila deležna splošnega občudovanja.

Še in še bi se dalo pripovedovati o zlategem otoku sredi pustinje, pa nočem izjavljati naše mladine tja, ko sem se moral sam prehitro posloviti, čeprav sem slovo odlašal do zadnjega trenutka in zadnjega vlaka.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 3-0-0: Karl Dolenc; £ 2-10-0: Anton Jesenko;

£ 1-10-0: Anton Laznik, Anton Drmota, Karlo Meterc;

£ 1-0-0: Peter Slana, Ivanka Pohlen, Otmar Raner, Janez Geršak, Janez Klemenčič, Stanko Salobir, Franc Medvedec, Jakob Božič, Maks Hartman, Karl Simenčič;

£ 0-10-0: Jožef Slavec, Milan Mikuletič, Srečo Bole, Viktor Kolmanič, Franc Pušnik, Janez Jernejčič.

Prisrčna hvala vsem vztrajnim darovalcem!

M. Oppelt

DOTAKNIMO SE VPRAŠANJA, kako je v Avstraliji s prevozom ali transportom. Za boljše spoznavanje življenja in gospodarstva v deželi je to vprašanje velike važnosti.

Pričakovati je, da bodo v tako obširni deželi silne daljave in kar je s tem v zvezi — prevoz, prevozna sredstva, ceste — avstralski ekonomiji v veliko breme. Tako tudi je, zakaj Avstralija potrebuje celo četrtino vsedržavnega dohodka prav za transport. Cest je polno, niso pa vedno v takem stanju, kot bi si človek želel. Veliko vozil ceste izrablja, popravila pa stanejo državo vsako leto veliko denarja. Tudi železnice imajo leto za letom velike primanjkljaje, ki jih mora pokriti država. Občutne primanjkljaje izkazujejo posebno železnice po mestih.

S prevozom je tesno povezan problem decentralizacije. Vemo, kako se avstralsko prebivalstvo kupiči v velikih mestih, in mi novi priseljenici nismo izvzeti. V dveh mestih — Sydneyu in Melbournu — živi 40% prebivalstva. Če upoštevamo še druga večja mesta — Adelaide, Brisbane, Perth, Hobart — za ostalo deželo ostane kaj malo odstotkov.

Federalna vlada se je nekoč že lotila reševanja tega perečega vprašanja. Bilo je med vojno, ko je gradila tovarne za vojno industrijo na podeželju. Upala je, da bodo po končani vojni prevzeli te tovarne privatniki in jih preuredili za civilno produkcijo. Res so nekatere tvrdke prevzele nekaj teh tovarn, pa se je kmalu pokazalo, da ne morejo vztrajati. Surovine je bilo treba dovažati iz oddaljenih mest, izdelke voziti spet v oddaljena mesta na trg — ni se izplačalo. Prevoznina je požrla ves dobiček in tovarne je bilo treba zapreti. Tako je šel vladni načrt po vodi.

Položaj je danes tak, da mesta rastejo in se širijo v nedogled. Nekdaj je bilo 10 milj od središča mesta daleč zunaj, danes je marsikje že v mestu. Kmalu bodo naša mesta ogromne asfaltne džungle, pot od stanovanja do kraja zaposlitve bo postajala daljša in daljša — človek bo izrabljal svojo energijo in živce bolj z vožnjo na delo kot na delu samem.

Nekateri mislijo, da bi se ta razvoj dal ustaviti ali vsaj zavreti, če bi možje na vladi pokazali

li več poguma. Vlada ima v svojih rokah močno ekonomsko orožje: razpisovanje davkov in raznih podobnih pristojbin. Mogla bi nalagati večje davke podjetjem v mestih, manjše onim na podeželju. S takim postopkom bi po malem pognala deželo v decentralizacijo in se za bližnjo bodočnost izognila nevarnostim, ki prete Avstraliji zaradi kupičenja ljudi v mestih in praznote podeželja. Da to početje, če se le nadaljuje in nadaljuje, mora privedi nekoč do resne krize, je kaj lahko umljivo.

Od vseh držav je doslej le NSW pokazal nekaj razumevanja v tej smeri. Vlada je financirala nove in večje vodne napeljave, zgradila 35 bolnišnic, postavila 30,000 milj novih električnih tokovodov, napovedala pa še več javnih del. S tem je podeželje v NSW dobilo novo vrednost in postalo privlačno za poedince in za organiziran kapital, ki lahko z zaposlitvijo na deželi potegne iz mest vsaj del prebivalstva.

Za ustanovitev novih industrij je treba veliko denarja. Del tega denarja se je našel v obliki privatnega tujega kapitala, ki je v zadnjih desetletjih stalno prihajal v Avstralijo. To je dokaz, da ljudje po svetu verjamejo v bodočnost te mlade dežele in z zaupanjem vlagajo svoj denar v tukajšnja podjetja. Uspehi se kajpada ne morejo pakazati takoj, pokazali se bodo čez nekaj let. K razvoju Avstralije torej prispevajo razni faktorji: Avstralija sama s svojim kapitalom in domačo delovno silo, pa tudi kapital iz zunanje sveta skupno s priseljeno delovno silo od zunaj — imigranti.

Kot zanimivost naj dodam še to, da imajo pa tudi nekatere avstralske tvrdke naloženega precej kapitala v drugih deželah, torej v zunanjem svetu. Dandanes lahko zasledimo tovarne, ki so jih postavili Avstralci, v Novi Zelandiji, Južni Afriki in na Daljnem Vzhodu. Celo v sami Evropi. Za primer naj navedem avstralsko podjetniško družbo "Ready Mixed Concrete LTD", katere kamioni grade v Nemčiji znane "Autobahns" — moderne avtomobilske proge, ki je zanje beseda "cesta", že premajhna in zastarela.

Upajmo, da bo Avstralija rasla in se razvijala stalno po današnjem zgledu. Novonaseljenci

bomo pri tem razvoju bolj in bolj udeleženi, ker nas bo vedno več — če pojde vse po sreči. Edina nevarnost, ki bi ta razvoj ustavila, bi mogla priti od zunaj, tako se zdi. Prišla bi lahko v obliki svetovne ekonomske krize, kot na primer v letih 1929 — 1932, ali pa nove svetovne vojne... Teh dveh nevarnosti seveda Avstralija sama ne more preprečiti, odpraviti ju more le z iskrenim sodelovanjem z drugimi deželami, ki se resno trudijo za blagor vsega sveta.

Obenem s to nevarnostjo od zunaj se seveda

tudi doma pojavljajo problemi, ki so pa neprimerno manjši. Vzemimo današnje inflacijsko trenje. Ta pojav pa lahko primerjamo človeškemu telesu, ki potrebuje včasih večje ali manjše operacije, tu pa tam kaj drzne. Vlada bi morala biti kirurg — tega posla se pa rada ubrani in skuša inflacijo ustaviti z različnimi ekonomskimi odredbami in odloki, na primer z nedavno sprostitvijo uvoza. Če je odgovornim krogom zares pri srcu bodoče blagostanje Avstralije, smemo upati, da se bodo veliki in manjši problemi primerno rešili.

TA OČE JE ZNAL VZGAJATI

Mira MAR

TO SEM ZAPISALA NA LETOŠNJI MATE-RINSKI DAN, ker se mi je zdelo vredno zapisati. Morda bo vredno tudi v MISLIH objaviti.

Bili smo v večji družbi in se pogovarjali o materinskem dnevu. Vsak je skušal kaj lepega povedati o svoji materi. Prileten mož je pa segel vmes z drugačno besedo, kakor bi kdo v lepi melodiji udaril na napačno struno.

"To je vse lepo, jaz pa le večkrat ugibam, zakaj toliko lepega govorimo in pišemo o materi, očete pa nekam v ozadje porivamo."

Vsa družba je v hipu obmolnila. Kakor v pričakovanju. Mož je čutil, da mora svojo izjavo opravičiti, če ne bo ostal pod obsodbo.

"Bom povedal, kaj mislim, če hočete poslušati moj doživljaj."

Samo z molkom smo mu pritrdili.

"Dobro, pa poslušajte. Če se ne motim, sem bil takrat v tretjem razredu ljudske šole. Bilo je konec šolskega leta in dobili smo spričevala. Moje je bilo dosti slabo. V nobenem predmetu nisem imel ('odlično' ali tudi samo 'prav dobro'. Nekaj 'dobrih' je) sicer bilo, po večini pa sami 'zadostni'.

Doma sem našel mater in ji spričevalo pokazal. Oče je bil z doma in se je imel vrniti šele poznó zvečer.

Mati si je spričevalo ogledala in me začela začuda hudo zmerjati. Tepec, butelj, sram naj te bo! Le kako si upaš tako spričevalo očetu pokazati! Najrajši bi te pognala od hiše. Pojdi, skrij se, da te ne vidim. Pa tudi očetu se rajši nič ne pokaži. Saj bo najbrž pozabil vprašati, kar neumnega se naredi. Palico bom pa že skrila, če bi se le spomnil, da bi vprašal za spričevalo. Saj bi ti privoščila poštenih petnajst, zaslužil si jih, samo tega nočem, da bi mi tulil na ušesa, ko bo padalo.

Šel sem ves potuhnjen v gornjo sobo in se skrnil. Da sem materino zmerjanje zaslužil, mi je

bilo čisto razumljivo, zakaj tudi učitelj mi je včasih rekel — pa bolj mimogrede — da sem butec. Pomagati nisem mogel, ker nalašč nisem bil tak. Trudil sem se, da bi znal tako kot drugi, pa moja butica ni hotela biti odprta. Nisem pa mogel razumeti, zakaj mati toliko govori o palici. Res jo je oče kdaj pa kdaj zavihtel nad mano, pa nikoli toliko, da bi tulil, kot je mati napovedovala.

Tako sem preživel v gornji sobi tisto bridko popoldne.

Oče se je vrnil prej nego ga je mati pričakovala. Tudi to je bilo proti pričakovanju, ali vsaj proti materini napovedi, da je takoj vprašal, kje sem in kakšno spričevalo sem prinesel. Mati ga mu je dala in nekaj časa je bilo spodaj vse tiho. Potem sem slišal vprašanje:

"Kje pa je fant?"

Ne vem, kako sem prišel dol in nekaj minut pozneje stal pred njim — poln trepetu. Kam se je izgubila mati, tudi ne vem.

In tedaj se je zgodilo tisto, kar bom povedal mojemu očetu v večer kredit. V spričevalu je videl, česar jaz sam nisem in prav tako mati ne. V vedenju sem imel 'odlično' in prav tako za 'pridnost'. Oče je pa videl in to mu je zadostovalo. Potrpljal me je po ramenih in rekel:

"Vesel sem te, fant! Spričevalo kaže, da si se resno potrudil, in to nekaj šteje. Če človek stori svojo dolžnost, tista razlika med odlično in zadostno prav malo pomeni. Le tako naprej, pa bo gotovo še nekaj iz tebe."

Tak je bil moj oče. Saj mi je bila dobra tudi mati, vzgojiteljica pa ni bila. Očetu seveda nisem nikoli povedal, kako sem poprej z materjo opravil tisti dan. Tudi drugod še nisem pravil o tem. Zdaj sta oba na onem svetu, Bog daj dobro obema! Očetu posebej, ker mi je znal vlitli poguma in vere vase.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne

Nedeljske službe božje

Blacktown: prva nedelja 4. septembra ob 11. uri. Pred mašo spovedovanje.

Sydney, St. Patrick's: druga nedelja 11. septembra ob 10:30. Pred mašo spovedovanje.

Leichhardt, St. Joseph's, Roseby St. (v kotu, kjer se križata Parramatta Rd. in Norton St., tri minute od avtobusne postaje) tretjo nedeljo 18. sept. ob 10:30. Pred mašo spovedovanje.

Sydney: četrto nedeljo 25. sept. Vse kakor drugo nedeljo.

Romanje v Granville je uspelo

Bilo je naše deseto romanje, odkar smo v maju 1958 prvič poskusili v Watsons Bay. Vredno je zapisati, da nam vreme romanja nikoli ni preprečilo. Vse nedelje so bile kar lepo sončne.

Za Granville pretekli mesec smo se pa počeno bali, da se nam bo romanje podrla. Malo poprej so bili še jako zimski in mokri dnevi. Toda proti pričakovanju je bila nedelja lepa in tudi ne premrzla. Romarski program smo lahko izvedli v celoti. Celó družabni sestanek po pobožnosti smo imeli kar na prostem in srečanja za Miladnovičeve kolone ni nič motilo. Bog plačaj za dar in trud!

Ker je Granville tako lahko dostopen od vseh strani, smo pričakovali večje udeležbe. Vendar smo bili zadovoljni, bilo nas je toliko kot poprečno pri vsakem romanju. Priznanje gre tistim, ki so tako redni, da komaj kdaj manjkajo. To je "jedro", ki se nanje zmerom lahko zanašamo. V vsakem kraju pa pride nekaj novih iz bližine, ki na oddaljene kraje pač ne morejo ali nočejo. Zelo verjetno bi pa bilo takih povsod lahko precej več...

Prihodnje romanje — v oktobru.

Več bo seveda povedala oktobrska številka MISLI, vendar bo prav, če že zdaj povemo najbolj poglavitno:

Na tretjo nedeljo v oktobru — 19. pobinkočno — ki pade letos na dan 16. oktobra, bomo poromali za rožnivi mesec v ASHFIELD v cerkev sv. Vinka Pavlanskega. Ashfield je na isti železniški progi kot Granville, do cerkve od železniške postaje je komaj kake tri minute. Iz Sydneya pa precej bliže kot v Granville.

Zakaj pa v Ashfield? **Povabili so nas!**

V Ashfieldu imajo vsako prvo soboto v mesecu ves dan molitev rožnega venca za dežele pod komunizmom in njihovo "molčečo cerkev". Vsako uro se molilci izmenjajo, vsako uro molijo za drugo državo — od 5 — 6 pop. za Jugoslavijo. Da je vedno dosti molilcev, za to skrbi poseben odbor faranov, ki ima na skrbi to prvosobotno pobožnost v čast fatimski Devici.

Molitvene ure opravljajo skoraj sami Avstralcji, skušajo pa pritegniti tudi katoličane prav iz tistih dežel, za katere se molitve opravljajo.

Zapomntie si že danes in zaznamujte na koledarju naš oktobrski romarski dan: 16. oktobra v Ashfield!

PRIDITE, MOLIMO!

Vse nedelje v septembru in oktobru (razen romarske 16. okt.) bomo spet imeli skupno molitev rožnega venca pop. ob 4. uri v znani kapelici St. Francis cerkve v Paddingtonu. Molili bomo za molčečo cerkev v domovini. Vsi iskreno vabljeni!

BRISBANE, QLD.

Nedelja 11. sept.: slovenska služba božja v St. Mary's cerkvi ob 10:30. Pred mašo spovedovanje. Sv. maša za pokojnega Ivana Sivca, očeta organista Stanka Sivca.

Newcastle — Hamilton

Nedelja 18. sept.: slov. služba božja v Sacred Heart cerkvi, Hamilton, ob 11:30. Pred mašo spovedovanje.

Wagga — Tumut — Albury

Nedelja 25. sept.: slov. služba božja v Waggi dopoldne, v Tumutu zvečer. Natančneje pismeno. Tudi za Albury podrobnosti pismeno.

ti naselju. Seveda sem ga, med potjo pa pobaral, če pozna "novega Avstralcia Franceta" in kje ga dobim. Seveda ga pozna, samo ta teden je na drugi cesti: ravno na drugi strani Queenstowna. Na poti proti Zeehanu ga bi dobil...

Ni kazalo takoj obrniti, ker sem možu obljubil, da ga peljem v Strahan. Tudi sem hotel poizvedeti, če je tod še kaj naših. Brez uspeha. Nato pa: brž naprej, oziroma: nazaj! Sicer pa je bil krasen razgled na naselje in zaliv. A sonce je že skoraj zahajalo ter me priganjalo, da se vrnem. Tako je bilo treba vzeti spet to strašno ovinkasto pot pod kolesa, nazaj proti Queenstownu. Trud je bil poplačan s krasnim sončnim zatonom, ki sem ga ujel tudi na filmski trak.

Poplačan je bil pa trud tudi s tem, da sem končno že v gosti temi kakih petnajst milj od Queenstowna proti Zeehanu zagledal ob cesti brle-

ti lanterno. V njeni skromni svetlobi sem ujel obrise karavane in ustavil avto. Kar korajžno sem stopil k lesenim stopničkam v vagon in vprašal po slovensko: "Kaj si ti France?"

Razumeli boste, da se je France skoraj sesedel od začudenja. Jaz pa tudi, ko mi je prikimal, obenem pa povedal svoj priimek, ki se od mojega ne razlikuje niti za eno črko. Navsezadnje bom še sorodnike odkril v tej deveti deželi!

Precej časa sva posedela in se razgovarjala. France je po dolgem času spet govoril svoj jezik. Vesel je bil domačega koledarčka in molitvenika. Občudoval je fotografije naših melbournskih narodnih noš, ki sem mu jih pokazal.

Med pogovorom je začel tuliti tak veter, da je karavano skoraj prevrnil. Moral sem se posloviti, da me ne zaloti kak vihar. Slovo je bilo pristrčno in vem, da s Francetom ne bova pozabila tega nepričakovanega srečanja sredi tasmanske sote. Obljubil sem mu, da se vidiva spet drugo leto. Velja?

AVSTRALCI, NA STRAŽO PROTI KOMUNIZMU!

TO JE BILA VSEBINA GOVORA, ki ga je imel 11. avgusta zvezni (federalni) pravosodni minister Sir Garfield Barwick na nekem političnem zborovanju v mestecu Parkes, N.S.W.

Z živo besedo je opozoril poslušalce na nevarnost komunizma za Avstralijo in zatrdil, da so komunisti v Avstraliji dobro organizirani, zelo podjetni, pa tudi sredstev jim ne manjka. Nekomunistični Avstranci pa so lahkoverni, brezbrizni in nič radi ne verjamejo, da imajo med seboj nevarne ljudi. Zato je komunistom njihova propaganda olajšana in prilično uspešna.

Tisti, ki sem jim zdi komunistična nevarnost nezna, se jako varajo. Morda res sami ne bodo doživeli komunizma na svoji koži, toda če bodo ostali brezbrizni do propagande komunistov, bo naslednja generacija prav verjetno občutila, kaj pomeni izguba svobodne zaposlitve, svobode besede, govornice in tiskane, pa tudi svobode vere. In vendar je res, da se današnji Avstranci malo menijo za to nevarnost in se vdajajo brezbriznosti, dočim komunisti živahno delajo za svojo stvar.

Govornik, pristaš liberalne stranke, je med

drugim tudi omenil izjavo načelnika delavske stranke, Mr. Calwella. Ta je baje izjavil, da je delavska stranka politična organizacija delavskih strokovnih združenj. Če je tako, je poudaril pravosodni minister, naj Mr. Calwell gleda na to, da se delavske strokovne organizacije (unije) otresejo komunistov. Kot stvari trenutno stoje, so komunisti skoraj na tem, da se polaste vodstva v takih delavskih vrstah, kot sta organizaciji pomorščakov in električarjev. Komunisti na takih ključnih položajih lahko ob "svojem času" ustavijo kolesa vsega avstralskega svobodnega življenja.

Nič dosti manj nevarni, je podčrtal zvezni minister, so socialisti. Oboji, komunisti in socialisti, imajo iste cilje, le da jih socialisti skušajo doseči po mirni poti, komunisti pa s silo. Toda ker so jim cilji skupni, se socialisti kaj hitro dajo speljati v komunistične vode. Kdorkoli simpatizira s arpom in kladivom, ne zaupajte mu, čuvajte se ga! S tem pozivom je zvezni minister za pravosodje zaključil svoj govor.

Ni treba dostavljati, da ministrov svaro velja tudi vsem nam. Vzemimo si ga k sreči!

Z Vseh Vetrov

MARTIN DOLINŠEK, begunec iz Slovenije pod rdečo vlado, se je pred nekaj leti naselil v Južni Afriki. Zaposlitev je dobil v rudniku. V junjskih številkah "Ameriške Domovine" letos poroča o političnem položaju Južne Afrike, kakor je sam doživljal dogodke nekaj mesecev poprej, kot se je ves svet zgražal nad belimi zatiralci domačinov Afričanov. Dolinšek je bil sam priča atentata na predsednika dr. Verwoerda, pa bil je tudi pri črnski službi božji, ko je črn duhovnik maševal za umrlega kardinala Stepinca, in še druge doživlja našteva. Če njegovo poročilo prav razberemo, nam hoče povedati, da vse skupaj ni bilo tako resno, kot bi sodili po vpitju širom po svetu, zdaj pa je sploh že vse minilo in "propaganda" je umolknila. Končno za nas ni največja zanimivost v tem, kar poroča. Zanimivo se nam zdi predvsem to, da se je slovenski fant znašel tudi v tistem delu sveta, delal v rudniku, pa kljub temu skušal razumeti zapleteni položaj svoje "nove domovine" in se celo lotil poročanja o svojih dognanjih v ameriški slovenski časnik.

CERKVENI POGREB odklanjajo ponekod katoliški škofje tistim, ki so si sami zakrivili smrt s prehitro avtomobilsko vožnjo. Seveda se bo dalo le redkokdaj ugotoviti, da si je kdo sam zakrivil tako smrt. Pa je vsaj zelo resen opomin, da je prehitra vožnja prelomitev tudi božje postave, ne samo civilne. Svetna oblast se prav tako trudi na vse mogoče načine, da bi opozorila vozače avtomobilov na njihovo odgovornost za neprestane nesreče na javnih cestah. Bo pa menda vedno nekaj takih, ki se ne bodo brigali za nič drugega kot za preizkušanje avta, kako hitro lahko teče, čeprav spravljajo s tem v smrtno nevarnost sebe in vse, ki so istočasno z njimi na javnih cestah.

SIRIMAVA BANDARANAİKA je ime ženi, ki je postala ministrska predsednica na Ceylonu. Menda je edina ženska na takem mestu v današnjem svetu. Predsedniški stolček je zasedla po smrti svojega moža, ki je bil pred njo ministerski predsednik, pa ga je neki budistični "menih" zavrtno umoril. Sirimava je bila svoj čas gojenka katoliškega sesterskega zavoda, vendar je ostala budistka. Izjavlja pa, da je treba vse privatne šole, tudi katoliške, poddržaviti. Če ji bo uspelo, bodo misijonske šole v velikih težavah. Zanimivo

je tudi to, da si je nova predsednica pridržala obrambno ministrstvo. Mora že biti ženska precej borbeno, če ne celo — bojevita. Primerno mero borbenosti je pokazal tudi nadškof glavnega mesta Ceylona (Colombo), ki je povzdignil glas zoper podržavljenje katoliških šol. Izjavil je, da se ima Ceylon v prvi vrsti zahvaliti katoliškemu šolam, da so se Ceylončani naučili brati in pisati ter se tako usposobili za neodvisnost, ki jim jo je morala Anglija dati 1.1948. Vseh Ceylončanov je blizu 10 milijonov, katoličanov med njimi nad pol milijona, vzdržujejo pa okoli 900 šol.

BEGUNCEV IZZA ŽELEZNE zavese je do slej sprejela Avstralija — po zadnji vojni — 250, 000. To število je bilo dopolnjeno, ko je v preteklem juniju stopil na avstralsko zemljo latvijski begunec Oto Kampe s svojo družino. Dolgo je čakal v nekem evropskem taborišču, da bi se ga kakva država usmilila, ker je nekaj pohabljen. Begunsko leto mu je odprlo vrata v Avstralijo. To je gotovo lepo število beguncev, ki žive zdaj med nami. Seveda se je vselilo po vojni vseh ljudi skupaj nekako petkrat toliko, toda ostali niso begunci, ampak so si svobodno izvolili preselitev v Avstralijo.

SVETA STOLICA, oziroma papež Janez XXIII., ima sedaj svojega uradnega predstavnika v 60 državah. To je več ko kdaj poprej. Navadno so to škofje z nadškofovskim naslovom. Nekateri predstavljajo papeža v več državah istočasno. Nekateri imajo naslov: apostolski nuncij, kar pomeni da zastopajo papeža pred vlado dotične države in so na istem stališču kot razni poslaniki, ambasadorji. V državah, kjer so katoličani v manjšini, imajo papeževi zastopniki naslov: apostolski delegat in papeža ne zastopajo pri vladi dotične države, ampak samo pri cerkvenih oblastnikih in pri vernem ljudstvu. Tako ima Avstralija apostolskega delegata, ki je trenutno nadškof Fuerstenberg, Belgijec, stanujoč v North Sydneyu. Zastopa pa papeža ne samo v Avstraliji, ampak tudi v Novi Zelandiji in Oceaniji. Tudi Združene Države Amerike imajo samo apostolskega delegata, ki živi v Washingtonu in nadzoruje od tam v papeževem imenu delovanje katoliške cerkve v Ameriki.

KATOLIČAN KENNEDY, dosedaj senator, je postal uradni kandidat za državnega predsednika

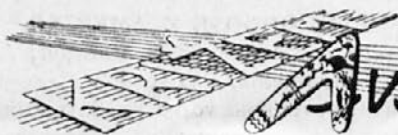
v Združenih Državah. Za predsednika ga hoče imeti demokratska stranka. S tem je menda v Ameriki enkrat za vselej odpadlo javno mnenje, da katoličan ne more biti predsednik. Precej vršanja je bilo po vsej Ameriki, preden je Kennedy zmagal v svoji stranki in bil postavljen za uradnega kandidata pri volitvah, ki bodo zgodaj v novembru. Druga stranka, republikanska, je postavila za predsedniškega kandidata sedanjega podpredsednika Nixona. Oba kandidata sta precej mlada, obema pripisujejo lepe zmožnosti, obe stranki sta približno enako dobri, verjetno tudi približno enako močni — prav radovedno čakamo, za katerega se bo večina volilcev odločila, da po novem letu sede na Ikovo mesto. V Ameriki ni takih strank — razen komunistične, ki pa pri takih volitvah ne pride v poštev — ki bi se ločile po ideologiji ali "svetovnem nazoru". Dve stranki sta prav za prav le zato, da ima stranka na vladi vedno opozicijo, ki nadzoruje vladno stranko pri njenem delu in ji po tej poti onemogoči preveč samolastno postopanje ali celo kako diktatorsko početje. Ameriški katoličani niso prav nič dolžni voliti Kennedyja, gotovo bodo mnogi volili Nixona, nasprotno pa mnogi nekatoličani Kennedyja. Dobro znamenje pa je, da se je Amerika vendar enkrat otrsela ozkosrčnosti in prizna, da je tudi katoličan lahko dober predsednik, če je le drugače mož na mestu in berj posel razume.

AVSTRALSKI ZVEZNI MINISTER za imigracijo, Downer, je nadavno v nekem javnem predavanju izrekel mnenje, ki bi si ga pred desetimi leti ne upal izreči noben minister. Dejal je namreč, da bo morala Avstralija bolj in bolj pozabljati na svojo navezanost na Anglijo, pač pa se bolj in bolj naslanjati na Združene Države Amerike, obenem pa se zavedati, da je Avstralija blizu Azije, zelo daleč pa od Anglije. To obračanje oči in srca proč od Anglije je potrebno zato, ker mora Avstralija dobiti še in še novih naseljencev, dobiti jih pa more od drugod, ne iz Anglije. Teh pa ni mogoče pridobiti za tisto ljubezen do Anglije, ki so jo doslej kazali Avstranci. Saj je lepo število novih naseljencev, ki nočejo sprejeti avstralskega državljanstva prav zato, ker nimajo veselja postati "Britanci" in prisegati zvestob kraljici. Te izjave iz ust federalnega ministra jasno kažejo, kako se z nadaljevanjem vseljevanja iz kontinentalne Evrope spreminja uradno zadržanje Avstralije. Kajpada, ministreve izjave so izzvale začudenje in več kot to, tudi precej kritike. Vendar v glavnem niti najbolj zažerizeni britansko orientirani Avstraleci niso mogli kaj prida ugovarjati ministrovim izjavam.

TESNEJŠE ODNOSE Z AMERIKO, ki na njih potrebo opozarja minister Downer, Avstraleci na splošno odobravajo. Saj se dobro zavedajo, da je med drugo svetovno vojno prav Amerika rešila Avstralijo, da je ni preplavilo — japonsko morje. Vendar pa modrejši Avstraleci na ministreve izjave dostavljajo nekako te misli: Da, da, Amerika je O.K., samo da bi nam ne pošiljala toliko hollywoodske plaže v filmih, radiu, televiziji, komičnih knjižurah, umazanih romanih... Na žalost je vsega tega res več ko preveč, toda niti uradna Avstralija niti uradna Amerika v tem pogledu ne more dosti napraviti, če se l j u d s t v o samo ne predrami in ne prepreči uvažanja take plaže z — bojkotom!

PRESEDNIK EISENHOWER se je nedavno močno zavzel za večjo gospodarsko pomoč Južni ali Latinski Ameriki. Čeprav so politični odnosi med obema Amerikama prilično dobri — razen Kube v novejšem času — imajo pa države Južne Amerike precej upravičenih pritožb zoper svojega severnega velikana v gospodarskih pogledih. Zdaj naj bi se to popravilo, pritiska Eisenhower, in njegovi ljudje mu ne ugovarjajo. Svet se pa sprašuje: Ali je bilo treba s tem čakati do — Castrove diktature na Kubi, da zdaj predlagana pomoč nosi podobo podkupovanja, da ne bi doli okoli ekvatorja ljudje potegnili s Castrom in Washingtonu napravili še več skrbi... Tudi na Kubi sami ni čisto vse sama krivica, kar Castro počne. Kubanci mu po večini zamerijo, da straši s Kruščevim, ker komunizma nočejo, da pa ameriški kapital ni gojil na Kubi same človekoljubnosti, v tem dajo Castru popolnoma prav. Če se Castrovedu rogoviljenju posreči, da bodo ameriški kapitalisti šli nekoliko "sami vase", bo pa le nekaj dobrega napravil.

NEKA GRKINJA IZ ATEN je poklicala po telefonu — papeža! Toliko se je govorilo in pisalo o tisti verski sekci v Italiji, ki je napovedala konec sveta in ga šla čakati na Mont Blanc, da je zaskrbelo tudi grško ženo. Ali bo res ali ne bo? Kdo bo vedel povedati? Kdo drug, če ne papež v Rimu! In mu je telefonirala. Sam sicer ni prišel na telefon, pač pa nekdo iz njegovega tajništva. In zaskrbljena Grkinja je dobila odgovor: Papež ne more reči ne ja ne ne, ker to samo Bog ve. Živite v milosti božji in brez skrbi čakajte na konec sveta, pa naj pride te dni ali pa nekoč pozneje. Več vam sv. Oče ne ve povedati. Bog vas živi!

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Section Creek. — Oglašam se, da povem: še sem tukaj v tem avstralskem planinskem rajju. Redno prejemam MISLI in hitro jih pregledam. Posebno me zanima, kaj je novega v Sydneyu. Pa je podoba, da tam bolj počasi napredujete kot mi tukaj v Snowy Mountains. Nam gre vse boljše od rok in tukajšnji T2 plan ali Project bo prav kmalu zaključen. Potem pa pridemo fantje v Sydney in bomo tam pomagali kaj graditi, ko smo takega dela vajeni. Če drugega takega plana ne bomo našli, bomo pa pomagali graditi slovensko skupnost. Upamo, da se nam pri takem delu ne bo treba toliko truditi kot tukaj pri teh težkih delih. Drugače se nam pa kar po navadi godi, le snega imamo malo preveč. Kar neprenehoma nas zasiplje. Zdaj pa pozdrav in kmalu na svidenje v Sydneyu! — **Roman Reja.**

Canley Vale. — Kratka novica tudi od nas naj pride v MISLI. Družini Ivana in Rose Klobasa je napravila veselje hčerka, provorojenka. Prišla je k njima 28. julija, pri krstu je pa dobila ime Ingrid Frances. Mama in hčerka, obe sta zdravi in se dobro počutita. Posebno dobro se pa počuti očka Ivan, ki se mu kar samo smeje in pravi, da zdaj njegova hiša ne bo več tako prazna, saj brez družine še tako lep dom ni pravi dom. Iskrene čestitke vsem trem Klobasovim! — **Poročevalec.**

Somersby — Gosford. — Sporočamo, da smo se preselili iz Queenslanda na farmo v tem kraju. To se pravi, zdaj smo veliko bližje civilizacije, vendar od Sydneya še precej oddaljeni. Vseeno dosti bližje kot doslej, ko smo živeli skoraj v puščavi ali kakor pravi pregovor: Bogu za hrbtom. Od tu bo vsaj mogoče kdaj priti malo v Sydney pogledat. Morebiti se bo posrečilo kmalu. Do takrat pa lep pozdrav in MISLI nam nadalje pošiljajte na novi naslov, da ne bomo kakšne številke pogrešili. — Za vso družino **John Jerenko.**

Rose Bay. — G. Jože in ga. Mira Sok ter Valter in Eda so prejeli za stoletnico mestne občine Woollahra avstralsko državljanstvo, ki jim je bilo z drugimi vred slovesno podeljeno 21.7. Čestitamo! Tudi loterija je podčrtala ta važni dogodek, ker je novopečeni državljan Jože zadel srečko. Čeprav je dobil samo 50 bobov, pa je led le prebit in verjetno se bo dala vjeti še kaka večja riba. Bodi srečno! — **Prijatelj.**

VICTORIA

Melbourne. — Naročnina nam je potekla, pa se spet oglašamo. Prilagamo tudi za tiskovni SKLAD, da pokažemo svojo zadovoljnost z listom. Zares so nam MISLI zelo priljubljene in pri nas čisto domače. Z največjim veseljem jih sprejmemo in takoj prečitamo, kadar pridejo. Pristrčno pozdravljamo in želimo lepih nadaljnjih uspehov. — **Družina Vučko.**

North Fitzroy. — Kmalu po prihodu v Avstralijo sem se seznanil z našim glasilom MISLI, ki se mi zelo dopade in ga oba z ženo vsak mesec težko čakava. Bodite prepričani, da bom z naročnino vedno točen in me ne bo treba opominjati. Doma sem iz tistega lepega koščka slovenske zemlje, kjer se med privlačnimi hribčki vije šumeča Sava, na hribčkih se pa bleščijo prijazni domovi skromnih in delavnih slovenskih kmetov — Litija — Zasavje. Zdaj bi želel imeti naslov Poljeta Mastena, ki sem o njem bral, da se je v aprilu poročil blizu Perth, pa natančneje ni bilo povedano. Prav tako želim priti v stik z Ivanom Bevkom, ki se tudi poznava iz Kranja. Če bosta videla ta moj dopis ali ju bo kdo nanj opozoril, naj se mi oglasita na naslov: **Ciril Setničar**
27 White St.
North Fitzroy, VIC.

QUEENSLAND

Brisbane. — Sporočam nekaj novic, ki so se nabrale, do bo spet kaj glasu v MISLIH iz našega kraja. Tukajšnja slovenska skupnost je izgubila dobrega rojaka, fanta od fare, Lojza Košoroka. Odšel je v Sydney s trebuhom za kruhom. Tu je bil član pevskega zbora, pa ga bomo povsod pogrešali. Želimo mu vso srečo v novem kraju. — V bolnišnici so pa držali precej časa go. Erno Lulik, soprogo našega pevca Franca. Sedaj je že v domači oskrbi in se mnogo bolje počuti. — Naš organist Stanko Sivec je pa dobil iz domovine poročilo, da mu je doma umrl dobri oče, Ivan Sivec, v starosti 84 let. Pri tako visoki starosti je bil do zadnjega dosti krepak in je redno hodil v cerkev. Vsak prvi petek je prejel sv. obhajilo, pa tudi je bilo na prvi petek, ko ga je Bog odpoklical. Naj v miru počiva, sinu Stanku pa naše iskreno sožalje! — **Rojakinja Kristina.**

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

RAZPIS LITERARNE NAGRADE SLOVENSKEGA DRUŠTVA

Odbor Slovenskega društva Sydney je na svoji redni seji avgusta meseca 1960 razpisal dve literarni nagradi, vsako v višini najmanj £25 in sicer v počastitev dveh velikih Slovencev: pokojnega DR. AGNELETTA iz Trsta ter PRELATA PODGORCA iz Celovca.

Posebna komisija v Trstu, ki jo sestavljajo prof. Rudolf, prof. Peterlin, časnikar M. Javornik, dr. Sfiligoj in dr. B. Agneletto in v Celovcu prof. dr. J. Tischler, dr. Hornboeck, župnik V. Zaletel, dr. Inzko in učitelj A. Kurbus, bosta določili temo in izbrali nagrajenca. Pri literarnem tekmovanju bodo mogli sodelovati vsi slovenski dijaki in učitelji, ki živijo na slovenski zemlji (v Sloveniji, na Primorskem, Koroškem itd.). Komisiji bosta po ocenitvi sporočili imeni nagrajencev našemu društvu, nakar jima bomo poslali nagradi.

Odbor našega društva je prepričan, da bo za svojo akcijo žel med člani in rojaki v Avstraliji ne le odobravanje, temveč tudi denarno pomoč. Namen društva je čimbolj utrditi stike z narodom doma, predvsem s Slovenci na Primorskem in Koroškem, ki so nam trenutno najlaže dostopni.

Prosimo vse, ki imate razumevanje za naše stremeljenje, da po svojih močeh prispevate v sklad literarnih nagrad. Odborniki so na svoji seji že zbrali £23 v ta namen. Posnemajte njihov zgled; podpirajte našo doraščajočo mladino, da bodo iz nje nekoč izšli dobri voditelji slovenskega naroda!

Posebej se obračamo na slovenski tisk v Avstraliji in na slovenska društva, da nam kot posamezniki in skupine pomagajo, da bomo mogli znesek £25 zvišati vsaj na £100 za vsako nagrado.

Prispevke pošiljajte na Slovensko društvo — Sydney, 7 Metropolitan Rd., ENMORE, N.S.W.

S slovenskim pozdravom!

Za odbor:

J. Čuješ, tajnik

SYDNEY!

SYDNEY!

VELIKI POMLADANSKI KARNEVAL

Slovenskega društva, v soboto 10. septembra
1960 od 7h do 12h zvečer

V VELIKI PLESNI DVORANI NA
9 METROPOLITAN RD., ENMORE

(dvorana zraven Slovenskega doma)

Vstopnina za gospode 8/-, za dame 4/- (Po 10. uri ne bo več vstopa v dvorano). NE ZAMUDITE, KER VAM BO RES ŽAL. TAKO SE ŠE NISTE ZABAVALI. Igra orkester, ki je na zadnjem plesu žel tako velik uspeh in priznanje.

Rezervirajte na LA 1194 (ga. Cergol) ter si zagotovite udoben prostor.

Vsi rojaki in rojakinje prisrčno vabljeni!

PRED NALIVOM v SNOWY MOUNTAINS

I. Burnik

Že spet bo dež!

Po vrhu hriba lezejo oblaki

in kamor greš,

te spremljajo s črnino ti mrtvaki,

da ob pogledu in ob misli vsaki

bolj žalosten jih zreš.

Že leto dni

tako jih gledamo iz dneva v dan

in nas boli,

boli otožno nema gorska stran

(podnjo naš drobni up je pokopan).

In smo sami, sami.

MOJA ŽENA PA NI TAKA!

Piše Vampec

Srašno usmiljenje imam z moškimi, ko tolikokrat berem v časopisju, kakšne so ženske. Vesel sem pa in ponosen sam nase, ko si lahko rečem: Moja pa ni taka!

Prav tako imam veliko usmiljenje z možmi, ki sami s svojimi usti povedo, kakšne so njihove žene. Poslušam in srce se mi para, toda hitro pridem k sebi in si rečem: Moja pa ni taka!

"Strahotno ljubosumna je moja žena, še dober korak ne smem iti od hiše sam, je že ogenj v strehi", je oni dan pravil moj znanec. Kako čudno bi bilo moje življenje, sem si rekel, če bi jaz imel tako. Pa sem dvignil glavo, izbočil prsi in vzkliznil: Moja pa ni taka!

"Moja se prav nič ne razume na kuhinjo, čudne packarije postavi predme, izmeče pa skoraj vse za kuhinjo, dopovedati si ne da nič," je jadoval pred mano nesrečen Jeremija. Šlo mi je globoko do srca, pa sem si na skrivnem pogladil brado in prav po tistem rekel: Moja pa ni taka!

"Komaj enkrat na teden pospravi hišo, postelje in pobriše prah, o, da sem si moral naprtiti na pleča tako lenobo!" je tožil Jeremija številka dve. Kaj sem hotel, pomiloval sem ga, pa sem globoko potegnil sapo in rekel sam sebi: Moja pa ni taka!

"Pomisli, kar ušla mi je, in zdaj menda govori okoli, da me bo tožila za divors," je tarnal

Jeremija številka tri. "Kaj naj napravim, kaj naj napravim?"

Nič pametnega mu nisem mogel svetovati, ker nimam prav nobenih življenjskih izkušenj za take in podobne primere. To pa, vem, da moji še v sanjah ne pride na misel pobeg ali pa celo divors. Ne, ne, ne — in še enkrat ne — moja ni taka!

Še bi našteval, kakšne so druge in kakšna moja ni, pa mislim, da sem že zadosti povedal. Če pa mislite, da bom zdaj začel razkladati, kakšna moja je, se pa motite. Še bolj se motite, če mislite, da je njena zasluga, da je taka kot je, in ni taka, kot so druge (menda ja ne vse, Bog ne daj!)

Ne in še enkrat ne! Prav nič ni njena zasluga, edino jaz sam se lahko trkam na prsi in se tudi trkam, da kar bobni. Ves kredit, vse priznanje gre meni, ne njej. Seveda mislite, da sem širokousten bahač, pa ne bo dolgo — samo še ena vrsta ali dve — ko boste tudi vi vsi prikimali in ve vse prikimala, da govorim in pišem živo resnico.

Stvar je namreč taka in to naj izve vsak in vsaka: saj "moje" sploh nikjer ni, ko ve zgodovina povedati, da se niti enkrat v svojem življenju še nisem oženil. Ali se tudi zanaprej ne bom? Bom, če dobim tako, ki ni taka!

P. Bizjan
Sydney
N.S.W.
Australia

Veselo svatovščino v Sydneyu obhajata Franc Mramor in Fanika Flajnik. April 1960.

DR. J. KOCE,

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Se vedno je za vaše drage doma najlepše in najboljše, za vas pa pa najcenejše: poslati domov darilni paket.

CENIK paketov, ki so carine prosti, kakor tudi paketov s carino, ki pa ni previsoka, boste našli v oktobrskih MISLIH 1959. Sicer nam pa lahko pišete in vam bomo CENIK takoj posebej poslali.

Velika novost! Domov lahko pošljete motorna kolesa, mopede in skuterje tako, da ne plačate nobene carine niti vi kot naročnik niti obdarovanec, ki mu motorno kolo, moped ali skuter pošljete. Le resni interesenti naj zahtevajo cenik in ga bomo takoj poslali.

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA NAS:

- 1) Ako želite pripeljati zaročenko, sorodnika ali prijatelja iz kateregakoli kraja sveta v Avstralijo. Ravno tako, ako se želite izseliti iz Avstralije.
- 2) Ako želite naročiti vozne karte za avijone ali ladje za potovanja po celem svetu.
- 3) Ako želite dobiti točen in pravilen prevod spričeval in vseh dokumentov sploh.
- 4) Ako želite dobiti nasvet glede vseh vprašanj, ki se tičejo vas in vaših sorodnikov tukaj ali v domovini (polnomočja, testamenti itd.)
- 5) Ako želite dobiti odlično slovensko-angleški in angleško-slovenski slovar (besednjak).

Dr. J. KOCE, G.P.O. Box 670, Perth, W.A. (Tel.: 28-2311)

Zastopnik za Vic.: Mr. J. Vah,

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. Olip, 65 Moncur St.,

2 Kodre St., St. Albans, Vic. Tel. 65-9378

Woollahra, Sydney, N.S.W. Tel.: FB 4806

AVGUSTOVE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 krik — 5 kolo — 9 letak — 11 osat — 12 adapt — 13 amik — 14 deka — 15 olika — 16 Ana — 17 Ada — 18 Ava — 19 Ala — 22 Malta — 25 orel — 26 imel — 27 olovo — 28 leva — 29 Dušan — 30 — 31 pare.

Navpično: 1 klada — 2 an reden — 3 Itaka — 4 kapa — 5 koala — 6 osmi — 7 laik — 8 otka — 10 kt — 15 oda — 17 Eva — 18 Atlas — 19 Arosa — 20 levar — 21 alone — 22 mila — 23 amen — 24 lev — 25 olup — 27 od.

Rešitev poslal Janez Marinček.

2. Pravljična uganke

Bil je nočni čuvaj, ne bi smel spati in sanjati. Ni se mu zgodila krivica.

Rešitev poslal — nihče.

NOVE UGANKE

1. Muzikantje

HINKO AMAR, LENKA TIR in ILKA ČAPŠ so muzikantje. Katere instrumente igrajo?

2. Nagrobni napis

Tu — no — či —
Sil ve ster — ren —
naj — čno — plo —
ne — ška — ben —

Namesto črtic vstavi zloge:

be mir mu po po ta ta tro va ve za

JOHN CALVIN je bilo ime tistemu verskemu reformatorju v Švici, ki je v Lutrovih časih vpeljal novo vero, pa ne Lutrovo. Njegovi verniki, svoje vrste protestantje, se še danes imenujejo kalvinci. John Calvin je bil tako hud na katoličane, da je hotel vse z mečem spraviti s sveta. V Genevi je ustanovil visoko šolo, ki je pozneje postala popolna univerza. Bog ne daj, da bi na nji študiral kak katoličan! Letos je ta univerza praznovala 400letnico obstoja in bile so velike slavnosti. Na programu je bila tudi maša, ki jo je opravil katoliški škof, k njej je prišlo okoli 700 študentov in nekaj profesorjev. Tako čas spreminja svet. Kako bi John Calvin brusil meče, če bi se mogel dvigniti iz skoraj 400 let starega groba!

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

**68 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.**

Telefon: J 2777

Telefon: J 2777

NAROČAJTE TUDI VI IN S POSTREŽBO BOSTE PRAV GOTOVO ZADOVOLJNI VI KOT TUDI OBDAROVANCI.

Vaša naročila izvršuje slovenska tvrdka CITRUS, Impirt-Export, lastnik Aleksander Goljevšček, Trst, Via Torrebianca 27, ki uživa svetovni sloves pri naših rojakih križem kražem po vseh kontinentih prav zaradi solidnih cen, najhitrejše odprave pošiljk in dobave najboljšega blaga.

ZAHTEVAJTE CENIKE, POJASNILA IN PONUDBE.

Naročite lahko po veljavnih cenikih katerekoli tvrdke z darilnimi pošiljkami.

POŠTNE MONEY ORDERE na ime S. FRANK, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

ZA VSAKO NAROČILO VAM DAJEMO POPOLNO JAMSTVO.

DARILNA POŠILJKA je še vedno najboljša pomoč Vašim dragim doma, mnogo boljša, kot pošiljanje denarja po bankah v Jugoslaviji.

BREZ CARINE: ŽITO, RIŽ, MOKA VSEH VRST, SADJE, ČOKOLADA, MARGARIN, MAST, OLJE, ZDRAVILA PO RECEPTU, PRALNO MILO, RIBE, POLENOVKA (Štokfiš), POLJEDELSKI STROJI in TRAKTORI, PAR OBLEKE itd, na ostalo se plača carina.

KLJUB CARINI še vedno bolj ustreza pošiljati darilne pošiljke kot denar.

Posredujemo tudi v vseh pravnih in trgovinskih poslih, napravljamo rojakom oporoke (testamente) in slično.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

VAŠEGA ZAUPANJA:

STANISLAV FRANK

68 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji.

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA — so značilnosti našega poslovanja.